Viața studențească

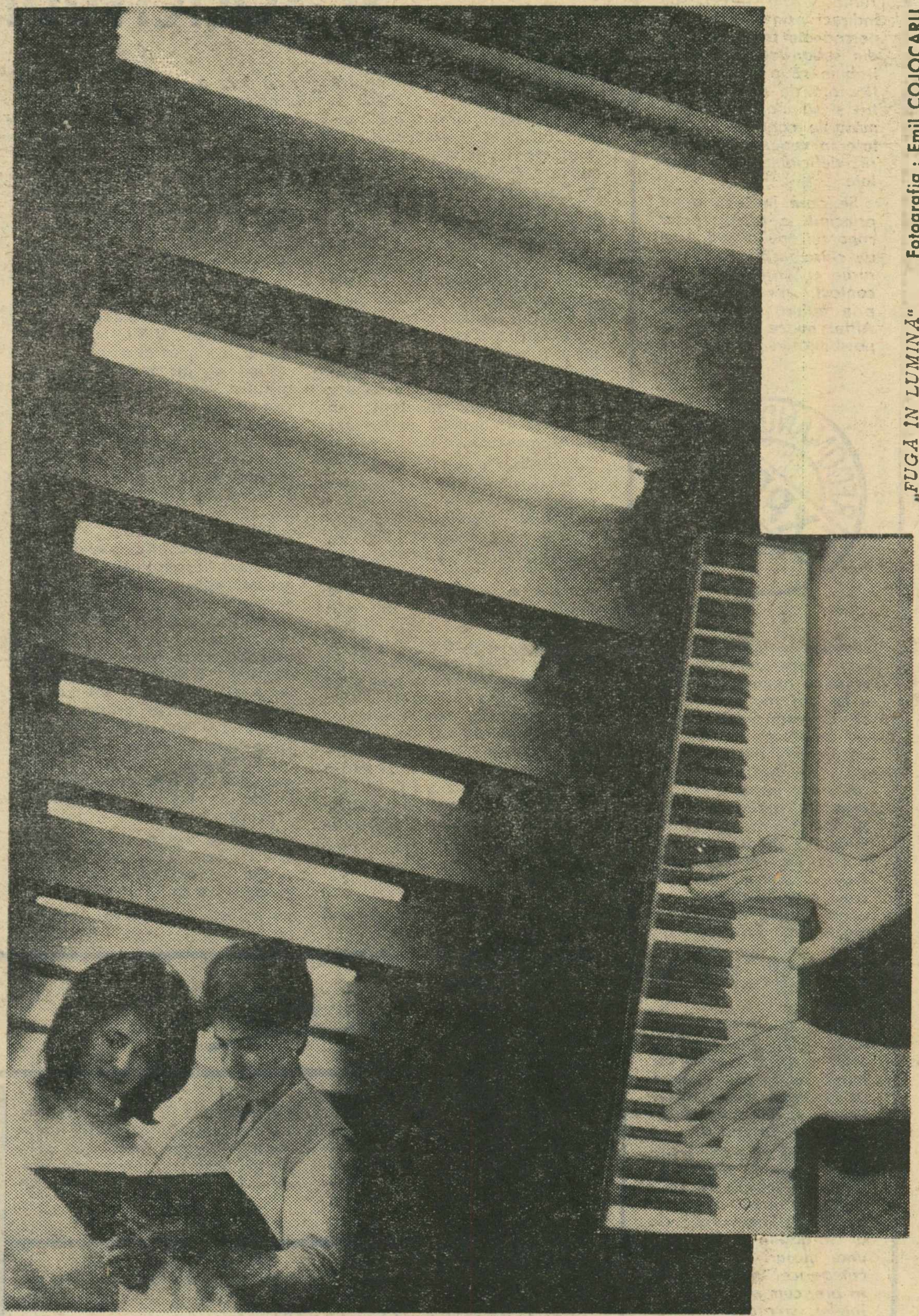
REVISTA
A ASOCIAȚIILOR
STUDENȚILOR
DIN REPUBLICA
SOCIALISTA ROMANIA

12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 15.IV.1967

15

(224)

Din cuprins:

„FUGĂ ÎN LUMINĂ" Fotografia: Emil COJOCARU

Reproducerile de artă din acest număr reprezintă lucrări expuse de studenți clujeni cu prilejul festivalului Primăvara studențească.

Aniversînd crearea Uniunii Tineretului Comunist

„NOI CREȘTEM CA HOLDELE ȚĂRII PRIN VÎNTURI, PRIN PLOI ȘI FURTUNI"

In aceste zile de primăvară, în care vom sărbători cu toții crearea U.T.C., gîndul se întoarce aproape fără de voie către anii din urmă, îmbrățișînd clipe de neuitat, clipe solemne de mîndrie și respect. Generații și generații, studenții cei mai înaintați au fost întotdeauna prezenți alături de forțele democratice în marile momente de luptă din istoria poporului nostru, rezistînd oricăror presiuni și încercări de dezbinare. S-au stabilit astfel tradiții revoluționare trainice, de-a lungul anilor grei de încercări și jertfe în care studențimea progresistă, făcînd corp comun cu masele progresiste conduse de partid, a lăsat și prinosul ei de sînge și victorii.

„Fascismul a îngreunat condițiile de trai ale studentului. Bursele existau numai de formă și erau acordate numai după anumite criterii. În cămine se ducea o viață de mizerie, cantinele în cea mai mare parte nu funcționau... Laboratoarele și bibliotecile erau închise" (Scînteia tineretului, 1 mai 1945). Luînd parte la lupta antifascistă condusă de P.C.R., studențimea se integrase din 1935 în Frontul Studențesc Democratic creat de U.T.C., dînd o îndîrjită ripostă regimului de teroare.

„Dictatura antonesciană, spunea tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU la adunarea din sala Aida, la 22 octombrie 1944, a dezorganizat școlile și universitățile". Vorbind în continuare despre acțiunile întreprinse de Garda de fier pentru dezbinarea tineretului, tovarășul Nicolae Ceaușescu adăuga: **„cine nu-și amintește că bandiții legionari au asasinat pe luptătorul antifascist Constantin David,**

Eugen PATRICHE

(Continuare în pag. 3)

DATORII UITATE

Un judicios principiu, statornicit printr-o hotărîre de partid și de stat, în vigoare de foarte mulți ani, cere ca fiecărei critici apărute într-un organ de presă să i se răspundă prompt de către forurile vizate, direct sau indirect prin referirile la persoanele sau instituțiile din subordine. Răspunsul trebuie să exprime poziția față de critica noastră și să indice totodată măsurile concrete adoptate în vederea înlăturării deficiențelor semnalate.

Se pare însă că acest principiu e prea puțin cunoscut sau a fost uitat de către instituțiile și forurile cu care intră în contact revista noastră prin natura muncii sale. Altfel nu se explică imposibilitatea în care se

RECOMANDAT EXPRES

complac după apariția unor repetate critici în paginile revistei. Faptul e cu atît mai ciudat cu cît cei mai mulți dintre cei datori să ne răspundă (consilii ale asociațiilor studențești, conducerile unor institute de învățămînt superior, direcții din Ministerul Învățămîntului) pledează, cum e și firesc, pentru crearea și statornicirea în colectivele studențești a unei opinii sănătoase, combative, față de tot ceea ce stînjenește și dezonorează activitatea înaltei instituții universitare.

Dacă ar fi să cităm aici toate „datoriile uitate" lista ar fi destul de lungă, semn că o seamă de tovarăși și-au făcut un obicei din a se sustrage de la răspunderea ce o au față de opinia publică. Sîntem de aceea ferm îndreptățiți să dezaprobăm acest mod de a cocoloși adevărul, de a tărăgăna adoptarea unor măsuri eficiente și categorice. Inerția aceasta are, cum este lesne de înțeles, și grave implicații sociale și morale, căci pe de o parte facilitează perpetuarea unor stări de lucru anormale, iar pe de altă parte generează sentimentul demobilizator că nimic nu se poate schimba și, ca atare, n-are rost „să ne răcim gura de pomană".

Reacția sănătoasă a cititorilor noștri la faptele și problemele supuse dezbaterii lor în ultimul timp, atitudinile combative exprimate în multe dintre scrisorile primite la redacție ne demonstrează că pe viitor trebuie să ne sporim eforturile în direcția creării unui climat de maximă exigență și răspundere față de tot ce ține de formarea multilaterală, profesională și cetățenească a viitorilor intelectuali.

E timpul, așadar, ca toți cei care se mai eschivează de la un răspuns prompt la criticile adresate să înțeleagă că revista noastră, cititorii săi, întreaga opinie studențească nu vor accepta în viitor nici o abdicare de la această răspundere.

actualitatea în asociații

SOLICITĂRILE STUDENȚILOR ȘI SOLICITUDINEA ASOCIAȚIEI LOR

Multe din luările de cuvînt la Conferința a VI-a a U.A.S.R. au subliniat, între altele, întărirea legăturii dintre conducerea asociațiilor din facultăți și studenți. Mergînd pe linia acestui deziderat, fiecare asociație trebuie să devină mai mult decît pînă acum un organism viu, pentru care problemele colectivului, strîns legate de cele ale fiecărui student, să stea permanent în centrul atenției.

Pentru a vedea cum răspund unele organe ale asociațiilor studențești din facultățile bucureștene acestor probleme am efectuat un scurt raid-anchetă prin mai multe instituții.

Bursele din fondul de 2% și ajutorul social din partea asociației sînt solicitate de către unii studenți. Bunăoară, la o facultate cu un număr atît de mare de studenți cum este Agronomia, bursele și ajutorul social în haine și bani au întrunit pînă acum cel mai mare număr de cereri, și din cererile de bursă numai două nu s-au putut rezolva, iar din cele de îmbrăcăminte (invocîndu-se că rezolvarea lor ar depinde numai de Consiliul U.A.S pe centrul universitar) s-au rezolvat mai puțin de jumătate. La I.P.G.G. lucrurile merg destul de greu; există cereri pentru ajutoare în haine și bani depuse încă din decembrie (?!), fără a-și fi găsit rezolvarea pînă azi. Cauzele ar consta în primul rînd într-o „neglijență a organelor de resort" (Toma Eugen) sau, cu alți termeni, cum ne spunea Terbescu Petre, referindu-se la o situație asemănătoare de la I.S.E., într-o „lipsă de operativitate în rezolvarea mai ales a cererilor urgente de ajutor material". Tot aici, la I.S.E., problemele personale ale fiecărui student, cererile la care ar putea primi ajutorul asociației trebuiau să aștepte, pînă la adunările U.T.C. (?!) în care li se dădea citire.

Pînă nu de mult și la Facultatea de fizică acordarea ajutoarelor era mult tărăgănată; existau și aici cereri nerezolvate depuse din noiembrie-decembrie. Comisia socială arunca vina pe lipsa de fonduri, iar dacă se izbutea să se aprobe o cerere de ochelari, de pildă, aceasta costa foarte multă alergătură. În mod inexplicabil numai această cerere trebuia să aibă o sumedenie de ștampile și semnături. „Pînă obțineai acea pereche de ochelari numai bine îți mai trebuia o dioptrie" (Georgescu Mihaela, anul II). „Toate s-au remediat săptămînile trecute, după dezbaterea în cadrul facultății a documentelor Conferinței a VI-a a U.A.S.R., la care s-a pus accent deosebit pe aceste probleme" (Marinescu Gheorghe).

Deși au trecut numai cîteva zile s-au și rezolvat mai multe cereri pentru haine, pentru cantină și cămin, iar „ochelarii ceruți în noiembrie au apărut în sfîrșit" (Gavrilă Rodica, Apostol Elena) și, în continuare, Consiliul asociației studenților a luat hotărîrea ca nici o cerere urgentă să nu mai depășească termenul de rezolvare de cel mult 10 zile. O mică statistică în această privință, consultată la secretariatul facultății, arată că un număr de 19 studenți au fost scutiți de plata căminului, iar bursele din atît de discutatul fond de 2% au fost acordate unui număr de 23 de studenți (cei mai mulți cu situație familială grea, indiferent de media obținută la examene).

Unor tărăgănări similare cu acelea de la Facultatea de fizică li se datoresc și „istoriile" de luni de zile ale cererilor studenților de la Institutul pedagogic. „Cererea am depus-o la asociația studenților, aceasta a încredințat-o secretariatului, care a dat-o mai departe consiliului U.A.S pe centrul universitar care, la rîndul său, ne-a răspuns că nu se mai pot acorda burse din fondul de 2%. Am făcut atunci o cerere pentru scutire de plata căminului, cerere de a cărei soartă nu mai știu nimic." (Anton Gheorghe, anul I).

Dezinteresul asociației studenților față de problemele sociale studențești a făcut ca, la același institut, din 5 cereri de bursă din fondul special de 2% să nu fie aprobată decît una (Tonc Viorica). De mai bine de două luni așteaptă răspuns la cererile lor și studenții Zăgan Ion și Mavrocordat I. de la Facultatea de automatică. Președintele asociației studenților de la această facultate (tov. Sava Traian) ne încredințează că „se vor rezolva" și că „doar consiliul U.A.S. pe centrul universitar e de vină".

(N.R. De la centrul universitar aflăm însă că nu toate cererile trimise spre rezolvare întrunesc condițiile necesare acordării de ajutoare. Vina o poartă de această dată consiliile A.S. și U.A.S., care nu analizează suficient situația.)

De ajutoarele bănești pe care asociația studenților trebuie să le acorde studenților cu condiții materiale deosebite nu ni s-a vorbit decît la Facultatea de agricultură, unde în mare parte, după posibilitățile asociației, s-au acordat asemenea ajutoare (600—800 lei). Exceptînd cîteva facultăți, lucrurile par a merge pe un drum bun și în alte asociații.

Menținînd în continuare o și mai strînsă legătură între asociație și studenți, prin comisiile de an și prin delegații de grupe, conducerile asociațiilor studenților din institute pot și trebuie să vină în întîmpinarea solicitărilor îndreptățite cu solicitudinea ce se impune prin rezolvări prompte și eficiente.

Raid realizat de subredacția București: G. JEANA, Al. RONAI, D. DANIEL, N. ZAHIU, G. STAMATE, D. MOGOȘ.

interuniversitar

NOI ACȚIUNI PATRIOTICE desfășoară în aceste zile studenții piteșteni. Celor 2 000 de ore de muncă patriotică efectuate pînă în prezent li se adaugă o intensă activitate prezentă, in special a filologilor, pentru înfrumusețarea spațiilor din jurul căminelor, amenajarea unor alei asfaltate și a unei fîntîni arteziene.

STUDENȚII FACULTAȚII DE FILOLOGIE A INSTITUTULUI PEDAGOGIC PITEȘTEAN au vizitat în cadrul unor excursii de studii Muzeul din Cîmpulung, Biblioteca Academiei din București și Muzeul din Golești, cercetînd cu atenție documente, portrete și alte mărturii istorice ale luptei revoluționare a poporului nostru.

Florea TISTULEASA

O DISCUȚIE A STUDENȚILOR CU CONDUCEREA CASEI DE CULTURĂ, în scopul îmbunătățirii activității acestui așezămînt, a avut loc la Iași.

Declanșată de o seamă de critici aduse activității Casei de cultură a studenților ieșeni (dintre care unele apărute in revista noastră), dar și de preocuparea actualei conduceri pentru înviorarea activității, discuția a subliniat posibilitățile efective existente pentru programarea unor manifestări originale, atractive pentru masa de studenți. Direcția Casei de cultură s-a angajat să aibă mai mult în vedere preferințele studenților, programul de studiu al acestora să popularizeze mai larg manifestările sale, folosind presa locală și studioul de radioficare.

Apreciem ca valoroasă această discuție. Vom scrie despre efectul ei! (ADRIAN COPACINSCHI).

„ARTISTUL INTELECTUAL" ȘI „CULTURA STUDENȚILOR DIN INSTITUTELE DE ARTA" au constituit subiecte ale discuțiilor care au avut loc la întîlnirea studenților Conservatorului „George Enescu" din Iași cu profesorii lor.

Petre STOIANOV

100 DE STUDENȚI IEȘENI au vizitat Muzeul de istorie a P.C.R., a mișcării revoluționare și democratice din România. (L.S.).

PREMIERA PENTRU STUDENȚI. Un public entuziast a aplaudat pe scena „Naționalului" clujean premiera piesei „Procesul Horia" de Al. Voitin, în regia lui Crin Teodorescu. Aplaudăm și noi frumosul gest al conducerii teatrului, care a cedat acest spectacol studenților clujeni. (MIHAI MITEA)

Să ne cunoaștem colegii și locurile lor natale...

...se intitulează concursul-spectacol inedit organizat la clubul Institutului politehnic din Cluj.

Peste 300 de studenți din 19 grupe au răspuns întrebărilor formulate de juriu cu privire la diverse aspecte istorice, economice, culturale și etnografice din raionul natal al fiecăruia. În caz de egalitate la punctaj au cîștigat grupele cu mai mulți integraliști, sau, la concursul individual, participanții cu media mai mare. Faza finală, interani, a revenit reprezentanților anului I al Facultății de electromecanică, superiori colegilor lor de la Mecanică agricolă.

Laura Costin, Horia Kulinski și Mihai Popovici, aplaudați cu căldură de colegii lor și ai adversarilor, au deschis apoi spectacolul și reuniunea de încheiere a acestui concurs, al cărui exemplu e demn de urmat.

Adrian MUNTEANU

N. R. — Corespondența de mai sus — considerată cea mai bună — a primit premiul săptămînal de 100 lei.

AM ASISTAT SĂPTĂMÎNA TRECUTĂ LA UN SIMPOZION — „Muzica secolului 20" — opera comică „O noapte furtunoasă", organizat de Studioul Conservatorului „Ciprian Porumbescu". După o prezentare cam lipsită de interes a lui Al. Leahu și cîteva exemplificări la diferite instrumente oferite invitaților de către studenții conservatorului, a urmat opera comică „O noapte furtunoasă" de Paul Constantinescu.

Pe viitor am sugera conducerii Studioului să facă o mai mare popularizare spectacolelor sale în rîndul studenților de la celelalte institute bucureștene. (FL. POPESCU)

„NOI CREȘTEM CA HOLDELE ȚĂRII PRIN VÎNTURI, PRIN PLOI ȘI FURTUNI"

(Urmare din pag. 1)

pe profesorii Madgearu și Iorga?" (Scinteia, 24 octombrie 1944).

Insurecția armată din August 1944, condusă de Partidul Comunist Român, a descătușat avîntul revoluționar al maselor populare dornice să înlăture dictatura fascistă. „Tineretul, alături de forțele democratice, a luat parte la lupta pentru răsturnarea dictaturii lui Antonescu și scoaterea României din războiul contra Uniunii Sovietice. Tineretul, încadrat în formațiunile patriotice, a luptat înarmat contra bandelor hitleriste..." (Scînteia tineretului, 1 ianuarie 1945). În primele zile care au urmat nopții insurecționale din 23—24 august, numeroși studenți au participat înarmați la curățirea Capitalei de hitleriști și de ruinile lăsate de bombardamente. Universitatea suferise mult de pe urma bombelor în zilele de 24—25 august, fiind avariate institutele de pe Splaiul Dîmboviței : Facultatea de Drept, Grădina botanică. Studenții de la Științe au deblocat de moloz laboratoarele de chimie ; studenți de la Drept și Academia comercială au înlăturat dărîmăturile de la Casa studenților. Societatea studenților din Medicină a trimis grabnic echipe pentru combaterea tifosului exantematic. Răspunzînd chemării partidului, mulți studenți au continuat, pe front, lupta armată pentru zdrobirea nazismului.

La 22 septembrie 1944, la sediul Tineretului universitar antihitlerist din Bd. Carol 98, s-a încheiat primul acord pentru crearea Frontului Unic Studențesc, constituindu-se un comitet de coordonare al Tineretului Universitar Democrat care urmărea organizarea și educarea pe baze democratice a studenților, mobilizarea lor la lupta comună alături de tineretul muncitoresc-țărănesc, democratizarea întregului aparat de stat și a învățămîntului. Între 23—29 septembrie au început să se formeze comitetele de inițiativă pe facultăți ale studenților democrați : la Facultatea de științe, la Politehnică, Medicină, Academia comercială, Litere și filozofie, Drept, Școlile și Academiile de arte frumoase, Conservatoare, Academia Națională de Educație Fizică. In moțiunile adoptate de ei se sublinia „voința fermă de a uni toate forțele studențești într-un Front Unic al tineretului universitar" (Scînteia, 27 septembrie 1944).

In fața provocărilor ultimelor rezistențe fasciste studenții democrați au răspuns prompt, făcînd front comun. Studenții mediciniști au adus la cunoștința întregii studențimi democrate ostilitatea fățișă a comitetului legionar și, luni, 25 septembrie, la sediul central al Tineretului Democrat Român, tinerii au decis să meargă în grup pentru a-i ajuta pe colegii lor.

La 3 octombrie apare proiectul de Platformă al Frontului Național Democrat al tineretului. Între cele 17 puncte erau înscrise și democratizarea învățămîntului, anularea legilor care îngrădeau accesul în facultăți, al tinerilor dornici de cultură, scutirea de taxe, acordarea burselor, posibilitatea ca tinerii ce au terminat studiile să ocupe funcții corespunzătoare capacității lor. Proiectul de platformă discutat la întrunirea studenților democrați a lansat un îndemn la lupta pentru „unirea întregii studențimi în Frontul Democrat Național". (Scînteia, 3 octombrie 1944).

Alături de masele populare, studenții au fost mobilizați și ei la marea adunare de pe stadionul A.N.E.F., duminică 8 octombrie. La întrunirea care avusese loc în ajun în sala Liedertafel studenții democrați își exprimaseră deja printr-o moțiune hotărîrea de a participa la demonstrație. Duminică în zori s-au adunat în fața sediului Tineretului Universitar Democrat pentru a merge în masă la adunarea ce urma să înceapă la ora 10. Cu toții și-au exprimat spontan dorința de a adera la Platformă și pe loc s-a votat moțiunea de aderare, în care studenții se angajau solemn să lupte pentru ca programul Platformei să devină realitate, „pentru făurirea României libere, independente, și pentru realizarea sarcinilor imediate ce se pun în fața studențimii azi" (Scînteia, 13 octombrie 1944).

In ziua de 22 octombrie a avut loc în sala Aida, de pe calea Rahovei, o mare întrunire a Frontului Unic Muncitoresc al tineretului din România. „Au participat peste 10 000 de tineri muncitori, ucenici, studenți, elevi și ostași, veniți din fabrici, depozite, ateliere, universități, școli și cazărmi" (Scînteia, 24 octombrie 1944). Cei 10 000 de tineri au cerut instaurarea la cîrma țării a unui guvern democratic. De dimineață mulțimea celor veniți a blocat circulația, aglomerînd holul, curtea, sala de la etaj și balcoanele cinematografului. Prin megafoane cei de afară puteau asculta discuțiile. Ca la un semn întreaga sală a început să cînte :

„Noi creștem ca holdele țării
Prin vînturi, prin ploi și furtuni
Recoltele luminii le vom culege mîine
Din brazda trasă de străbuni".

Astfel s-a realizat dorința tineretului progresist : unirea forțelor într-un singur avînt, cu hotărîrea ferm exprimată de a continua lupta pentru împlinirea tuturor revendicărilor democratice. Realizarea Frontului Democrat Universitar creat la Congresul național al studenților democrați, București, iunie 1946, și transformat apoi la congresul din mai 1947 de la Cluj în Uniunea Națională a Studenților din România (U.N.S.R.) a continuat lupta democratică a studenților.

Karol Wilhelm : „Portret"

In săptămînile de după formarea Frontului Unic Muncitoresc al tineretului s-au adăugat și alte adeziuni universitare Astfel, la 3 noiembrie, adunarea studenților democrați de la Universitatea Cluj — Sibiu au hotărît aderarea la Platformă.

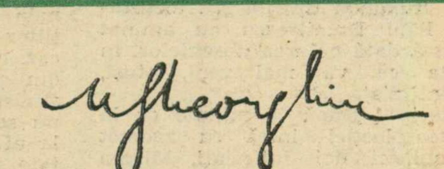
Cursurile universitare s-au deschis la 15 ianuarie 1945. Studenți și cadre didactice au participat activ la reorganizarea învățămîntului pe un făgaș progresist, democratic, obiectiv aflat la loc de cinste în programul partidului comunist.

Conferința Națională a P.C.R. din 1945 a trasat ca sarcină reorganizarea învățămîntului pe baze democratice, pe care reforma din 1948 a consfințit-o. În fața tinerilor dornici de cultură s-au deschis posibilități nelimitate de împlinire intelectuală.

Recoltele luminii pe care studenții le slăveau în cîntec începuseră să rodească în acele zile fierbinți de August.

MICROINTERVIUL *săptămînii* CU :

Scriitorul Mihnea Gheorghiu, în prezent vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, a intrat în mișcarea studențească democratică încă din primul său an ca student al Facultății de litere și filozofie din București, unde a funcționat zece ani mai tîrziu ca profesor.

— Care este cea mai puternică impresie pe care o păstrați din vremea activității dv în cadrul mișcării studențești democratice ?

— *Sînt mai multe. Dar două dintre ele îmi apar de neuitat, două demonstrații studențești. Una, în anul 1939, în timpul „blitz-Krieg"-ului hitlerist, cînd la apelul profesorului Iorga studențimea noastră a ieșit în stradă spre a demonstra împotriva ocupării Poloniei. Numai intervenția poliției a împiedicat devastarea ambasadei „baronului" înfierat mai apoi de Arghezi. A fost o acțiune de solidaritate antifascistă, la organizarea căreia utecîștii au participat cu succes... Cealaltă a fost un an și ceva mai tîrziu, în noiembrie 1940 ; studenții noștri au reușit să arboreze steagul negru la facultate și să organizeze un miting de doliu, cînd același N. Iorga, profesorul nostru de istorie, a fost asasinat în mod bestial de legionari. Poate vi se pare romantic. Dar realitatea acelor ani era nemiloasă cu romantismul revoluționar. Da, da, uităm prea repede.*

— Este studențimea din țara noastră o categorie socială cu o opinie competentă ? Ce ar trebui întreprins cu mai multă vigoare pentru educarea ei ?

— *Am, deseori, prilejul să apreciez nivelul intelectual al multora dintre studenții noștri de astăzi, patriotismul lor fierbinte, dorul de realizare deplină. Aș fi fericit dacă, în educația lor, s-ar putea găsi și leacul împotriva unei anumite inerții sau indiferențe, în care înclinarea prozaică spre chiverniseala fără multă trudă, joacă în cazul altora dintre ei, rolul mărului rău, care le strică și pe cele bune. Răul de prea mult bine...*

— Între tineretul nostru, inclusiv cel intelectual, și cel din Occident s-au căutat, uneori greșit, numai puncte de diferențiere. Ce preocupări și frămîntări îi apropie pe tinerii intelectuali de pretutindeni ?

— *Diferențele și luptele de opinie, în marginile pe care le impune civilizația și buna-credință, nu strică să ne mai agite spiritele. Este vorba, totuși, de moduri de viață și de gîndire uneori profund diferite. Nu mă refer la situația geografică, ci la pozițiile ideologice. Pentru oricine iubește cultura, pentru tinerii care apără idealurile de pace și libertate ale omenirii, distanțele însă dispar. Sensibil la marile apeluri ale istoriei contemporane, tineretul universitar din toate țările, acest tineret le răspunde cu o competență și o maturitate demne de toată admirația „veteranilor".*

G. R.

A FI sau A NU FI LA SEMINAR?

Aceasta e întrebarea pe care o adresăm atît studenților cît și celor chemați să asigure condiții optime desfășurării acestui moment important al procesului instructiv.

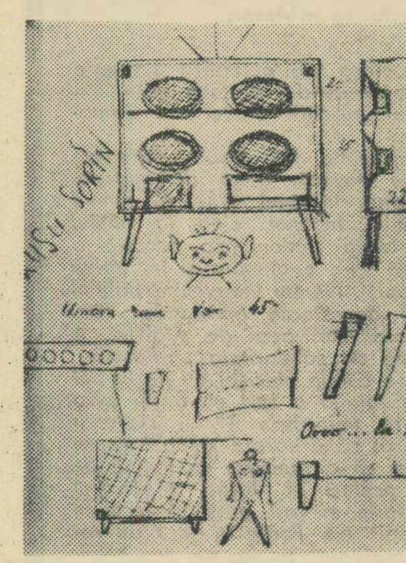
„INTEGRALE" ȘI NU PREA!

Institutul de arhitectură. Anul I. Grupa 17. Seminar la matematică, cu tema „Integrale nedefinite". Conducător de seminar, asist. univ. PAUL BENEȘ. In afară de acestea — șoapte în băncile din spate, priviri visătoare aruncate pe geam spre primăvară și puține, foarte puține chipuri atente la lecție. Dovada cea mai concludentă a „stării de spirit", defavorabilă unei desfășurări corespunzătoare a seminarului, o constituie „filmul" celor două ore de „integrale" la care am asistat.

Mai întîi, o precizare: din cei 27 înscriși lipsesc 7, parcă pentru o „rotunjire" intenționată a numărului celor prezenți. Consult condica: nu oglindește realitatea; responsabila grupei, Ruxanda Chirilă și... locțiitorul ei, Paul Dumitrescu, au amînat și de astă dată notarea absențelor, în speranța că va mai veni, totuși, vreun întîrziat.

„Victorie"! După 15 minute de la începerea lecției intră cu zgomot nu unul, ci doi întîrziați, Mircea Crainic și Doru Popian. La întrebarea asistentului amintesc ceva despre... întîrzierea troleibuzului de pe Panduri (placă de mult uzată), apoi precizează că „în fond, se puteau lipsi de seminar, mai ales că e programat chiar înainte de masă". Iar asistentul... îi invită să ia loc.

Între timp e scos la tablă Sorin Rusu, care orbecăiește în neant după niște substituții, bălăbănindu-și penibil miinile și storcînd cu rîvnă în pumn buretele. E trimis la loc.

Întors în bancă, nu departe de mine, mîzgălește în neștire, pînă la sfîrșitul seminarului, un carnet (!) jerpelit din care, în pauză, îl voi solicita să rupă și pentru mine o filă cu „notițe". Aflu între timp că a lipsit la seminarul trecut, că a mai lipsit și la altele și că șchioapătă rău la multe discipline.

La tablă se află acum Struțeanu M. Ioana-Veronica. După cazne îndelungi, îl găsește pe $\int \cos^2 \sqrt{x} dx$ în colaborare cu asistentul, așteptînd ca pe o izbăvire invitația „poftiți la loc!" Pop Ileana-Ruxandra (despre care conducătorul seminarului îmi va spune în pauză că e, totuși, o studentă bună) nu știe să repete cele demonstrate cu cîteva minute mai înainte. La fel și Ilinoiu-Dima M. Ileana-Rodica (tot studentă bună), ale cărei demonstrații plutesc în nesiguranță, acompaniate de trosnetul degetelor și de tremuratul glasului. Singurii care încearcă să schimbe impresia formată deja despre grupă sînt Maria Dragotă, Dana Chirvai și Radu Aurel, bine pregătiți, într-adevăr, însă numai pentru ei.

„E, totuși, una din grupele bune — îmi spune în pauză asist. univ. Beneș. (În iarnă a avut doar patru restanțieri). Cred că, totuși, lipsa de continuitate în lucrul individual și absențele repetate sînt cauza celor constatate azi de dv. Dar uneori... grupa 17 lipsește în masă. La un seminar din semestrul trecut au lipsit 17 studenți și am fost nevoit să-l amîn, cu tot regretul. Personal, m-am simțit jignit..."

Tot în pauză, am o discuție cu cei doi întîrziați la seminar. Mircea Crainic, unul din restanțierii grupei, absolvent din 1956 al liceului și din 1962 al Facultății de filologie din Cluj, îmi explică detaliat cum colaborează la Radio și cum (reproduc identic cuvintele sale!) „gărgăunii l-au determinat să renunțe la meseria pe care și-o alesese și să-și caute alte... revelații". Condica de prezență îmi dovedește, însă, că revelațiile și le caută mai cu seamă lipsind de la ore. De altfel, și de la ora a doua a acestui seminar pleacă neanunțat, iar în pauză am eu revelația să-l întîlnesc pe coridor în compania unei fete care, firește, nu venise aici pentru a-l „medita" la matematică.

Situația grupei 17 e alarmantă, chiar dacă anumite individualități sînt bine pregătite și înțeleg să-și îndeplinească (personal) îndatoririle de studenți. Responsabila profesională a grupei (care mai are și locțiitor!) dovedește, în cel mai fericit caz, că nu-și cunoaște atribuțiile, iar din pasivitatea consiliului asociației studențești pe institut deducem că nu se preocupă încă de situația de la nivelul grupelor. Din cele constatate se mai desprinde și un alt fapt, și anume acela că unele cadre didactice trec cu prea multă ușurință peste slaba pregătire a studenților, peste abaterile grave de la etica studențească, peste îndatoririle ce le revin lor în catedrele de specialitate. Nu înțelegem, de pildă, de ce abia în cursul săptămînii viitoare este planificată începerea programului de consultații, cînd bine ar fi ca permanent să existe această practică, mai cu seamă la matematică — baza pe care vor trebui clădite cunoștințele viitorilor arhitecți.

Pentru remedierea lipsurilor sînt necesare măsuri grabnice, la care sînt chemate să concureze decanatul, organizația U.T.C., asociația studențească și întregul colectiv, atît al grupei 17 cît și al altor grupe care se mai complac în această situație.

Vlad H. BOTOȘANU

PANORAMA DEȘERTĂCIUNILOR

S-a întîmplat să nimeresc la un seminar la anul al III-lea Filologie, Limbă și literatură română, București. Era spre ora prînzului cînd (acum primăvara e cald) prea puțini mai stau înăuntru și mult mai puțini rămîn la seminar (numai la grupa la care am fost eu plecaseră vreo 10 studenți), cînd oboseala vine mai repede etc. etc.

În prima bancă două fete (aflu că sînt cele două Popescu ale grupei: Popescu M. și Popescu I.) preocupate, răsfoiesc un jurnal de mode sub bancă. Din cînd în cînd una din ele zîmbește și trasează pe o filă schițe de sacouri și rochii de vară, una mai interesantă decît cealaltă. Pe același rînd, în ultima bancă, un tînăr trist repetă terminațiile declinării verbelor în italiană, în timp ce într-un colț al sălii, subțiratec și cu alură sportivă, altul citește Sportul. *Lîngă el doarme colegul de bancă și, în fața lor, ascunsă după o poșetă, o fată citește (de unde sînt nu-mi pot da seama ce lecturi gustă. În orice caz bănuiesc că nu-i nimic în legătură cu seminarul...). Acum îi arată și colegei de bancă. Au în față un student și o studentă, amîndoi înalți (el vorbește cu asistentul despre Macedonski și ea tace), așa că nu-i nici o teamă de a fi văzute... Colega celui care vorbește (C. M.) de cîteva minute își face masajul nasului, iar ceva mai încolo, ros de amintiri și nostalgii, altcineva, un băiat, scrie o scrisoare acasă. Din cînd în cînd se oprește, își aduce aminte de nevoile pe care le mai are și le formulează pe hîrtia care va lua curînd drumul provinciei...*

Dincolo, pe rîndul celălalt, un brunet mai în vîrstă „simulează" (așa zic gurile rele) atenția, dar cine știe ce se ascunde după ochelarii lui albăstrii?...

În banca de lîngă el a stat pînă în pauză un blond, dar acum, la ora a doua, s-a dus (primăvară, ce vreți!). La finele rîndului din margine, D. B. dezleagă concentrat rebus (e un rebusist valoros. A publicat de mai multe ori, cum s-ar zice, are rebusul în sînge...). În apropierea lui o blondă scundă, H. A., își coafează părul (evident „ascunsă" după geanta de care și-a rezemat și oglinda). Colega ei citește o carte veche și desigur foarte amuzantă, de vreme ce nu-și poate abține hohotele solitare. Vecinul lor, un prozator „de forță", are o poziție „Tic-tac"-ciană, picior peste picior, și e cufundat în idei...

În partea cealaltă a sălii, în primele bănci din față, patru fete (primele două care mai înainte răsfoiau jurnalul de mode și colegele lor din spate) acum schimbă impresii.

L. M. vorbește mai departe despre Macedonski:

— Autorul este un simbolist care (acum studentul cu Sportul *a terminat rubrica de fotbal și închide ziarul plictisit, blondei i s-a încurcat pieptenele în păr și face o grimasă de durere, nasul celei cu masajul rezistă titanic, prozatorul deschide un ziar, rebusistul scrie fericit un „vertical" abia descoperit, verbul „andare" e aproape memorat de singuraticul de pe rîndul de la perete).*

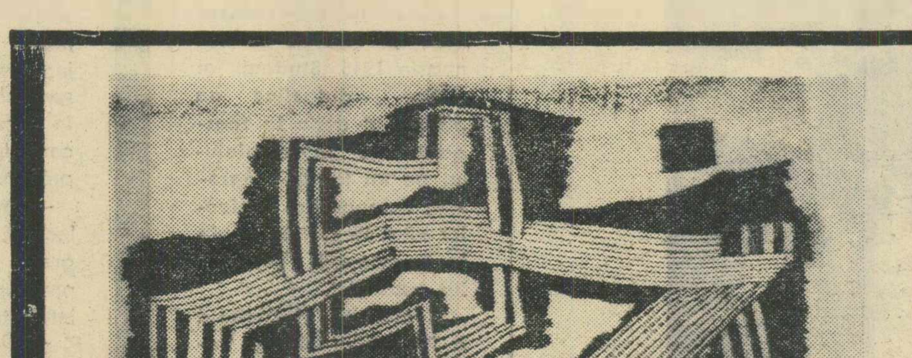
— ...este un simbolist care...

— A sunat! se aude o voce în surdină.

„Macedonski e un simbolist care a sunat" — îmi zic eu fără să înțeleg.

— Da, da a sunat!, completează studentele de după poșete. Îmi dau seama (cam tîrziu) că a sunat clopoțelul și nu autorul și aștept să iasă toți. Asistentul nu vrea să i se spună de mai multe ori, își ia mapa și iese. Curînd sala rămîne goală și numai aerul rece care năvălește din coridor mă oprește să nu recad în moțăit...

Ion LEREANU

„Pătrate în spațiu" — *Sandra GHEORGHIU*

STAGIUL DE PREPARATOR

Este știut că învățămîntul superior asigură cadre tot mai bine pregătite celor mai variate domenii ale economiei naționale dar și propriilor sale necesități. Profesorii cu o bogată activitate didactică și științifică au datoria și onoarea de a alege dintre studenți pe cei mai chemați spre profesia de dascăli, de a veghea în timpul anilor de studiu ca aceștia să-și însușească o profundă cunoaștere a specializării lor, cum și întreaga gamă de învățăminte pe care știința pedagogică le-o oferă, ca într-un timp relativ scurt să poată, la rîndul lor, îndruma pașii altor generații în vastul imperiu al științei. Istoria învățămîntului universitar românesc ne oferă în acest sens pilde strălucite. *Elevii* marilor dascăli Iorga, Hațieganu, Țițeica, Onciul și Gusti, ca să nu pomenim decît pe cîțiva, sînt

o sugestie

astăzi profesori stimați și iubiți, continuatori de tradiție științifică românească. E o mîndrie să fii *elevul* unui mare savant, cum pentru savant e o satisfacție, una de ordin superior, de a avea *elevi*.

Bineînțeles că unui proaspăt absolvent repartizat în învățămîntul superior îi trebue o perioadă de stagiu, un timp de adaptare la condițiile noului său rol, o tatonare prin participări la cursuri și seminarii, în laboratoare — timp în care va deprinde mo[illegible]rile procesului educativ. Dar ac[illegible]st timp nu poate fi totuși prea lung... Dispozițiile actuale recomandă *trei ani* pentru stagiul de preparator. Prea mult. Mai cu seamă că atunci cînd normele de asistent sînt completate, preparatorul nu poate promova și, în consecință, stagiul se mărește ajungînd la patru, cinci ani. Se găsesc și situații paradoxale: la Institutul de limbi străine sînt preparatori al căror stagiu a trecut de șase ani. La unele institute sînt chiar preparatori de profesie. Or, este știut că preparatorul nu participă direct la procesul educativ, activitatea lui nu are o finalitate concretă. Ce fac ei atunci? Cei mai mulți cu care am discutat spun că se ocupă de problemele administrative ale catedrelor. (Unul spunea că în zilele de salariu schimbă la casele alimentarelor banii de metal în bani de hîrtie ca să facă plata profesorilor). Dacă este nevoie de un secretar la catedre, e nevoie oare ca acest post să fie ocupat de un om cu studii superioare? Făcînd o statistică am observa că pe întreaga țară sînt reținuți poate cîteva mii de absolvenți în postul de preparator, oameni de care producția are nevoie. N-ar fi mai profitabil ca posturile de asistenți să fie ocupate prin concurs și de către cei care au făcut un stagiu de *trei ani*, sau de mai mulți ani, nemijlocit în producție? Socotim că așa va fi un dublu beneficiu, atît pentru economia națională cît și pentru învățămîntul superior.

Asupra acestei chestiuni Ministerul Învățămîntului și conducerile facultăților ar trebui să mediteze.

G. SUCIU

miracolul științific

ESTE POSIBIL SĂ ÎNVĂȚĂM ÎN SOMN?

În mod firesc, oamenii au fost preocupați în toate timpurile de cunoașterea și explicarea fenomenului de somn. Se știe că încă în societatea primitivă somnul și, mai ales, visele au alimentat explicația supranaturală a lumii și a sufletului. Dar studiul științific al somnului, cercetările experimentale riguroase asupra cauzelor, condițiilor și mecanismelor de provocare și de desfășurare a somnului au fost inițiate abia în secolul nostru. **Și mai recentă este preocuparea oamenilor de știință de a studia problema posibilității învățării în cursul somnului.**

Această problemă nu are numai un caracter senzațional, soluționarea ei științifică poate avea consecințe teoretice și practice deosebit de importante. Complexitatea vieții moderne, amplificarea și diversificarea domeniilor de activitate umană, dezvoltarea în ritm vertiginos a științei și tehnicii, lărgirea neîncetată a volumului de cunoștințe și adîncirea specializării, o dată cu pregătirea în domeniul culturii generale și al artelor — toate acestea fac tot mai acută problema luptei omului cu timpul. Unul din tărîmurile înfruntării timpului este și somnul. Fiecare adult doarme 7—8 ore din 24, copilul mic mult mai mult, iar bătrînul mai puțin, astfel că somnul ocupă aproximativ o treime din viața omului. La o durată de 60 de ani a mediei de viață, 20 de ani omul și-i petrece dormind. De aceea, în afară de soluționarea problemei prelungirii considerabile a duratei vieții, **încercările oamenilor de știință de a cuceri noi teritorii ale timpului se orientează și spre fenomenul somnului. Mai ales în două direcții: reducerea pînă la 1—2 ore din 24 a perioadei necesare de somn și folosirea timpului pe care omul și-l petrece dormind pentru instruire și chiar pentru educație.** Rezolvarea primei probleme este extrem de anevoioasă, deoarece, chiar dacă s-ar găsi mijloace de producere a unui somn intensiv de durată minimă, astfel încît probele funcționale să indice o odihnă corespunzătoare a organismului și refacerea energetică a celulelor nervoase, nu se poate ști — decît după mai multe decenii — ce repercusiuni poate avea un astfel de somn asupra longevității și în special asupra transmisiei ereditare, deci asupra sănătății generațiilor viitoare. Nesoluționarea acestei probleme face să crească însemnătatea celei de a doua — folosirea timpului de somn asupra longevității și în această direcție apar dificultăți extrem de mari, cum ne arată cercetările științifice de pînă acum.

Huxley, hipnopedia și adepții săi

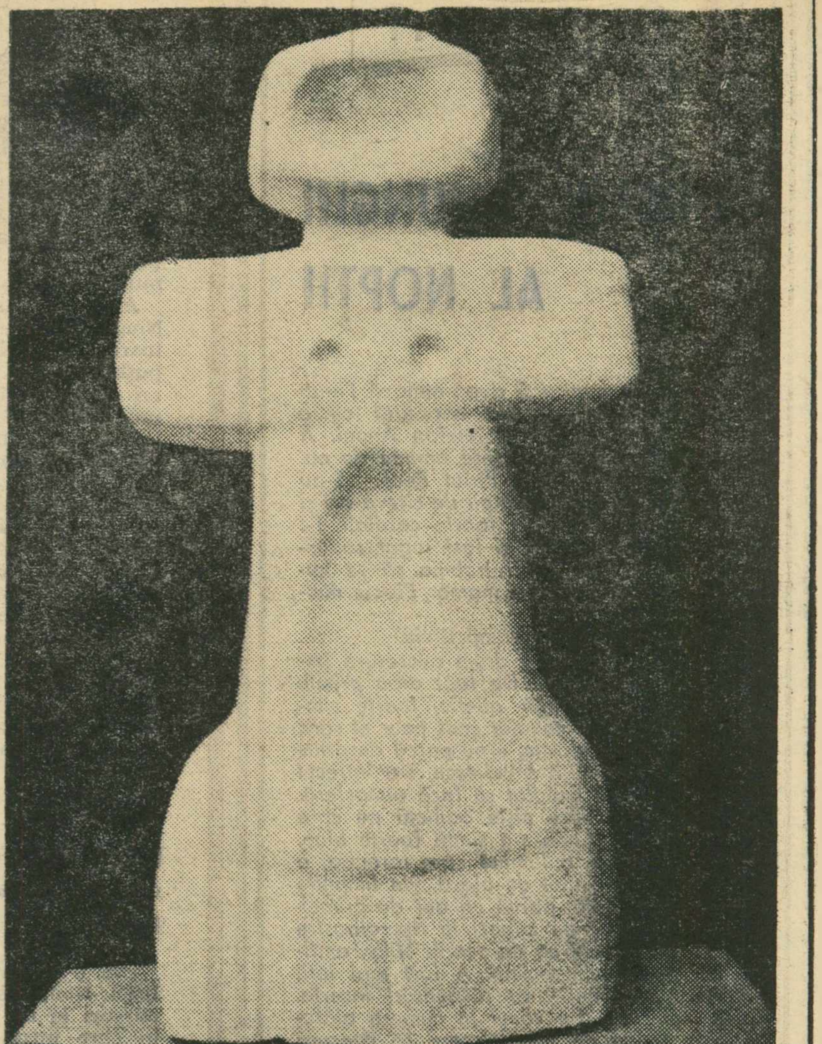
Încă de mai multă vreme s-au obținut date care indică posibilitatea perceperii auditive a cuvintelor în anumite faze ale somnului, provocarea unor vise cu ajutorul stimulilor verbali sau psihoterapia verbală în cursul somnului. Pentru prima oară, în 1932, scriitorul englez Huxley a imaginat fenomenul învățării în somn, propunînd pentru denumirea acestui fenomen termenul de **hipnopedie.** În perioada celui de-al doilea război mondial și în anii postbelici s-au efectuat primele cercetări de hipnopedie. Unii autori au relatat obținerea unor rezultate pozitive privitoare la învățarea în somn a limbilor străine, memorarea unor coduri sau unor texte. Aceste relatări au stîrnit un interes legitim, dar au avut și repercusiuni negative, au alimentat în unele țări publicistica vulgarizatoare și chiar anumite interese comerciale; de exemplu, reclamele unor firme producătoare de magnetofoane încercau să convingă cumpărătorii că pot învăța în somn cu ajutorul unor dispozitive de declanșare și oprire automată a benzilor de magnetofon în anumite ore ale nopții.

Dar știința și-a urmat calea ei de cercetare obiectivă și riguroasă. Era necesar să se precizeze dacă fenomenul hipnopediei este real și dacă învățarea se produce propriu-zis în somn sau numai în starea de somnolență sau chiar în momentele de trezire care au loc în desfășurarea somnului normal. Aceste treziri fiind urmate de somn mai adînc, cele învățate de obicei sînt ulterior uitate. De aceea, era necesar să se folosească în studiul hipnopediei înregistrarea biocurenților electrici cerebrali, care reprezintă un indicator obiectiv al profunzimii somnului. Această înregistrare, denumită electroencefalografie (E.E.G.), indică existența a 5 stadii — A,B,C,D și E — în trecerea de la veghe la somnul adînc, caracterizat, de regulă, prin ritmuri bioelectrice cu o frecvență mult mai redusă și cu o amplitudine mai mare.

Hipnopedia în primejdie

În 1956 a fost publicat studiul a doi cercetători americani, W. H. Emmons și C. W. Simon, care au arătat că dacă se prezintă o listă de cuvinte sau de întrebări și răspunsuri numai în stadiile de somn C, D și E ale electroencefalogramei, după trezirea persoanelor supuse acestei experiențe se constată că nu s-a produs nici un fel de memorare a cuvintelor respective.

Rezultatele acestor cercetări indicau deci că învățarea în somn nu este posibilă. Cercetarea lui Emmons și Simon, efectuată cu un control riguros E.E.G., părea să nu lase nici o umbră de speranță adepților hipnopediei. Dar și în problema învățării în somn, ca și în alte probleme, gîndirea științifică înaintează în zigzaguri. Două limite ale cercetării menționate readuc pe linia de plutire posibilitatea hipnopediei. Prima, faptul că în cercetarea lui Emmons și Simon nu li s-a dat persoanelor de experiență sarcina de a învăța în somn, nu li s-a elaborat o atitudine pregătitoare, o orientare față de memorare; or, o astfel de atitudine anticipativă, denumită în psihologie cu termenul englezesc de **set** sau cu cel rusesc de **ustanovka,** reprezintă o condiție a învățării și în starea de veghe. A doua limită constă în faptul că Emmons și Simon au făcut la același grup de persoane doar o singură experiență, numai într-o singură noapte, și au privat astfel cercetarea de posibilitatea unei exercitări, unei antrenări a învățării în somn, ceea ce e iarăși specific și activității de învățare în veghe.

„Fata cu basma" (din expoziția studențească de la Cluj)

Punctele „de veghe" deschid niște paranteze

În adevăr, unii cercetători sovietici — Sviadoșci, Kulicov și alții — au elaborat la persoanele de experiență o atitudine pregătitoare pentru învățarea în somn și menționează obținerea unor rezultate pozitive. Sviadoșci consideră chiar că hipnopedia este posibilă în condițiile elaborării unui somn „cu focar de veghe", care asigură perceperea și fixarea cuvintelor prezentate. Această interpretare corespunde ipotezei lui Pavlov că, în timpul somnului, cînd creierul e cuprins de inhibiție, rămîn totuși unele puncte de excitație, „de veghe", ceea ce explică, de exemplu, faptul că mama se trezește în mod selectiv la scîncetul copilului, în vreme ce alte sunete mai puternice nu o trezesc. În cercetările făcute de noi, în colaborare cu I. Moscu, V. Gheorghiu, M. Vrănceanu și I. Mînzat, în cadrul Institutului de psihologie al Academiei Republicii Socialiste România atitudinea pregătitoare, set-ul, a fost realizată la persoanele de experiență prin elaborarea în starea de veghe a unor reflexe condiționate motorii, la acțiunea unor cuvinte cu semnificații diferite sau a unor cuvinte artificiale, de laborator (similare cu cuvintele necunoscute dintr-o limbă străină), s-a constatat că aceleași cuvinte prezentate în somn pot produce reacții motorii și în unele stadii mai profunde de somn, controlate electroencefalografic. Cercetarea menționată a indicat și faptul că acțiunea cuvintelor se modifică în decursul înregistrărilor succesive de somn, făcute timp de cîteva săptămîni, realizîndu-se un proces de antrenare treptată.

Unele cercetări arată că stimulii care acționează în timpul somnului au un caracter selectiv, că intervine semnificația lor, în cazul cuvintelor — conținutul lor semantic. W. Zung și W. Wilson au arătat că, chiar în somnul profund, motivația în legătură cu semnificația stimulilor joacă un rol însemnat. Cercetătorul englez Oswald, pe baza experiențelor sale de prezentare în cursul somnului a unor nume de persoane, ca și a numelui celui ce doarme, constată că răspunsurile verbale și motorii sînt mult mai frecvente la propriul nume în stadiile C și D, uneori și în stadiul E al E.E.G. Oswald ajunge la concluzia că în timpul somnului se păstrează o anumită capacitate de discriminare, ceea ce pledează în favoarea posibilității învățării în somn. Cercetarea făcută la noi de I. Moscu și M. Vrănceanu indică faptul că acele cuvinte care au un caracter emotiv, în comparație cu cele relativ neutre, au în timpul somnului o acțiune diferențiată asupra traseelor E.E.G., iar după trezire dau un procent întrucîtva mai ridicat de recunoașteri și reproduceri.

Să ne reîntoarcem la întrebarea: Este posibilă învățarea în somn? Pe baza cercetărilor de pînă acum se poate răspunde: este și nu este posibilă. Învățarea nu este posibilă în somnul obișnuit, dar ea poate deveni posibilă dacă se elaborează la persoanele respective o atitudine pregătitoare, un set, și dacă se antrenează treptat somnul cu capacitatea de memorare. Rămîne cercetărilor viitoare sarcina de a elucida mai profund diversele aspecte teoretice și practice ale hipnopediei, de a preciza limitele și perspectivele învățării în somn.

Conf. univ. Ion N. BĂLĂNESCU

breviar

În ultimele ședințe ale cercului științific studențesc de pe lîngă catedra de Structura materiei, de la Facultatea de fizică a Universității din București, condus de conf. dr. Marius Petrașcu, au fost prezentate referate care depășesc interesul unei documentări ample. Astfel, studenții Boris Benderschi și Tudor Pătrașcu din anul IV au susținut partea teoretică a „Problemei obținerii de neutroni polarizați". În curînd ei vor începe experimentările la I.F.A., unde a fost montată o instalație de oglinzi magnetice de cobalt. Instalația aceasta este utilizată în diferite reacții nucleare de neutroni polarizați.

Într-o altă ședință a cercului, studenta Manuela Caprini din anul IV a prezentat referatul „Problema momentului electric dipolar", de mare actualitate, fiind legată de problema variației C.P. Autoarea urmează să participe la experiențele care se fac la I.F.A. în această direcție.

Victor Simion din anul IV, care a comunicat „Studiul corelației gama — fragment de fisiune", a și început experiențele într-unul din laboratoarele I.F.A. Merită să fie menționată, de asemenea, lucrarea susținută de Alexandra Borza, din anul III, intitulată „Obținerea și utilizarea detectorilor cu semiconductori".

Pentru viitoarea ședință a cercului, studentul Constantinescu Gheorghe a pregătit referatul privind „Metode de obținere a neutronilor polarizați prin împrăștiere pe ținte de protoni polarizați". Această metodă, după cum apreciază conducătorul cercului, are mari perspective de dezvoltare în Institutul de fizică atomică, datorită condițiilor ce s-au creat pentru obținerea, într-un viitor apropiat, a heliului lichid.

foileton

DUBLUL TRIUNGHI AL NOPȚII

Invitația era pentru 5 după-amiază. Fiindcă i se spusese să vină neapărat cu o fată, s-a gîndit să-i dea telefon Andei. A fost bucuroasă că-și adusese aminte de ea. O cunoscuse vara la Pîrîul Rece. S-au mai întîlnit în holul facultății de cîteva ori și de fiecare dată au fost foarte cordiali. Pe la 6 a sunat la ușă și a fost rugat să aștepte un moment. Anda trebuia să se îmbrace. S-a întreținut cu mama. Părea mulțumită de invitație.

— Aveți grijă să nu veniți tîrziu.

Au ajuns pe la 7. Pe drum avuseseră impresia că au întîrziat. De fapt erau primii. Amfitrionul, un tînăr atletic, foarte simpatic, un adevărat cavaler sans peur et sans reproche, foarte elastic, erou parcă desprins din paginile lui Gib Mihăiescu, s-a întrecut pe sine. A reușit imediat să facă atmosferă.

Deși se afla între niște oameni pe care nu-i cunoscuse, Anda s-a simțit foarte bine. O muzică lejeră, o lumină care toropea, o răzbunare a toamnei de afară, vin limpede — și, dintr-o dată, parcă un aer de primejdie, o alunecare de zăpezi în rîpi albastre și o sfîșiere moale ca de ceară. Niky, amfitrionul, avea ochi vicleni. A fost mai întîi un tango nelămurit, cu răspunsuri incerte. Ceva mai tîrziu i-a văzut în camera alăturată, în pînza de lumină care se strecura prin ușa deschisă. Dansau în fața oglinzii cenușii. Un gînd amar: „Narcisism coregrafic!" A dansat și el, a băut, a fumat. Uitase de Anda fiindcă îl uitase... Într-un timp i-a propus să meargă acasă. L-a refuzat.

Îl indigna faptul că Anda n-avea loialitatea absolut necesară unui partener. Atîta tot. Oricum, venise cu el. Surîsurile celorlalți păreau lame tăioase de care privirea lui se rănea. Se gîndea să plece singur. Totuși a rămas.

Curînd s-a întîmplat un incident neplăcut. Anda și Niky erau în altă cameră, singuri, și un conviv aproape afumat le-a deschis brusc ușa. Lumina dezvălui brutală un sărut lung. S-a rîs zgomotos. Cei doi au intrat albi ca varul. Imediat Anda l-a rugat să-i țină haina. Au plecat.

Aerul rece al nopții i-a limpezit. Strada era pustie. La început nu și-au vorbit. Se simțea puțin străin. Nu i-a reproșat nimic. Se gîndea într-un timp că, de fapt, nici nu are dreptul. Și poate că totuși avea...

— Așteaptă-mă te rog 10 minute aici — îl rugă Anda. Se opri și el. Apoi ea se depărtă. Merse încet o bucată de drum, însă curînd începu să se grăbească. Ajunsă la colț, coti repede.

Stătu pe loc cîteva clipe, apoi începu să măsoare larg trotuarul. „De fapt, unde s-a dus?" În primul moment crezu că i se făcuse rău. Ar fi vrut să alerge după ea. Dar își aminti vocea grea cu care îl rugase să o aștepte. Se uită la ceas. Trecuse o jumătate de oră de cînd aștepta. O luă în sus, spre colțul unde dispăruse Anda. Se temea că în curînd îi va fi somn. Uitase de întîmplările de la aniversarea lui Niky. „Unde s-o fi dus? Acasă?". Ca o apă rea, undeva în el sporea grija. „Dacă nu s-a dus acasă?" Se uită iarăși la ceas. Trecuse deja o oră și un sfert. „Dacă fata asta a vrut să-și bată joc de mine?" Nervii îi erau obosiți. Îi era frig și somn. Îl cuprinsese un fel de indiferență. „Să fie sănătoasă!" Porni încet spre cămin. Se opri tîrziu lîngă un telefon public. Se gîndea să dea telefon acasă la Anda. Vroia să întrebe dacă într-adevăr sosise acasă. A ezitat un moment — îi era teamă să nu deranjeze — și pînă la urmă a format numărul.

I-a răspuns mama. La început a fost surprinsă, apoi a început să se văicărească. Și în cele din urmă l-a amenințat. Cum de i-a lăsat fata acum, în puterea nopții singură și îndrăznește să-i dea telefon. I-o dăduse în grijă. A liniștit-o puțin, propunîndu-i să meargă împreună s-o caute.

S-a dus într-un suflet spre casa Andei. Mama părea calmă. I-a spus că primise între timp un telefon de la Anda. Venea acasă. Începu să-l mustre blînd.

— Cum de-ai lăsat fata?

— Doamnă, să vedeți, eu am așteptat-o... Mergeau în întîmpinarea Andei. Au văzut-o curînd, la brațul unui om nu mult mai în vîrstă decît el. Rîdea. Era destinsă și probabil fericită.

I se făcu scîrbă. Îl chinuia totuși gîndul că în toată comedia asta murdară a trebuit să joace un rol fără voia lui.

OMICRON

P.S. Tinere, care ai fost „victima" acestor tribulații nocturno-sentimentale, am fi dat numele eroinei noastre, spre a te „răzbuna", dar ne-am dat seama că au mai pățit-o și alții...

UN CAZ ÎN CARE UNUL GREȘEȘTE FAȚĂ D

ȘI TOȚI GREȘESC FAȚĂ DI

NONA

SAU CÎT POATE FI VI

DE PARTICULA

• Fără îndoială, Nona este vinovată. Dar vinovate mai colegele de cameră și de grupă care, deși cunoșteau situația încercat să-i „deschidă ochii", ci au preferat să păstrez „sec (Dorin Stoicescu, membru al consiliului asociației studențil facultate).

• „Adunarea U.T.C. a anului a hotărît s-o pedepsească cu trare, în lipsă, numai pentru rezultatele slabe la învățătură, pentru abaterea sa de la morală. Pur și simplu, n-am știut pînă avem dreptul să mergem..." (Carmina Bălțatu, secretara bi U.T.C. pe an).

• „Atitudinea părinților a contribuit în mare măsură la în Nonei". (Maria Abrudan, anul II Fizică, membră a C.U.A. institut).

• „Comitetul sindical, secția de cadre, tovarășii de muncă manifestat suficientă exigență față de Victor Basso". (Cons Mureșan, secretarul biroului organizației de bază P.C.R. din T regional de panificație Cluj).

• „Organizația U.T.C. și asociația studenților erau datoa îmbine cît mai judicios tactul cu intransigența". (Asist. univ. Handraluca, membru al Consiliului U.A.S. pe centru univer

„Tovarășe Decan,

Subsemnata Jelișcă Ana, studentă în anul al II-lea al Facultății de fizică a Universității „Babeș-Bolyai", vă rog să binevoiți a-mi aproba cererea de retragere din facultate..."

Pornind de la aceste rînduri, scrise cu o mînă nesigură, ne-am propus să reconstituim drama unei fete de 20 de ani, venită de prin părțile Drăgășanilor la Cluj pentru a îmbrățișa meseria la care visa încă de mult: profesoară de fizică.

Ana, sau, cum îi spun colegii, Nona, fusese în liceu o elevă silitoare, modestă, prietenoasă, poate puțin timidă, dar care în primul an de facultate și-a trecut examenele cu note mijlocii. Ca urmare, la începutul anului II nu i s-a acordat loc în cămin nici măcar contra cost. Nona a plîns două săptămîni la ușa decanatului, dormind pe la prietene. Se știa că n-are unde locui, că sora ei Zaza, profesoară de fizică, căsătorită în oraș, „n-o poate suferi", dar n-a fost înțeleasă. Trebuia să aștepte să se facă la secretariat ultimele... para-statistici cu studenții care au dreptul la cămin gratuit și cu locurile care vor rămîne disponibile după repartizarea lor, operație care, în mod normal, trebuia terminată pînă la 1 octombrie. Totuși, i se făgăduia. Dar, tocmai atunci...

● A apărut domnul blond, cu ochi albaștri și spirit rafinat

Era o seară de sfîrșit de octombrie. Nona se ducea pentru niște cursuri la un coleg de an. În clipa în care intra în gangul de piatră cenușie al clădirii cu numărul 54 de pe strada Horea, un bărbat a prins-o de braț:

— În sfîrșit!... Și eu, care credeam că nu mai vii!...

Nu-l cunoștea. Era o confuzie. De altfel, tot „confuzie" o numește și el acum. Totuși domnul era prezentabil, înalt, blond, cu ochi albaștri și costum gri, care-l prindea de minune și, mai mult decît atît, din discuția ce a urmat transpărea un spirit rafinat, cuceritor. Fetei i-a plăcut. I-au plăcut și omagiile pe care i le-a adus printre miile de scuze și politețea cu care a invitat-o să-i facă o vizită. Nu l-a refuzat, mai cu seamă că domnul locuia chiar în aceeași clădire, la apartamentul 1.

Așadar, după trei minute de discuții cu un necunoscut, iat-o pe Nona într-o cameră străină, flirtînd nepermis de ușor cu gazda și străduindu-se să-i facă ochi cît *mai* dulci. Colegii afirmă că Nona se credea urîtă, suferind chiar de... „complexe de inferioritate" și că, neavînd pînă atunci vreun prieten, era... normal să se atașeze de primul bărbat care-i făcea... complimente. Ușor de spus. „Ușor și de făcut", răspunde, faptic, noua cucerire a locatarului de la nr. 54, trasînd cu propria-i ființă încă o linie pe bogatul lui răboj sentimental.

Așa s-a împrietenit Nona cu Victor, „specialistul în panificație", cum i se recomandase el dintru început. Colegele aveau să afle, însă, că e șofer (așa cum dorea el să se știe), dar informațiile contradictorii prea puțin o interesau pe atunci pe Nona. Începuse să-l iubească tot mai mult, și, cu toate că între timp i se oferise posibilitatea de a locui la cămin, ia o hotărîre: se mută, în noiembrie, în casa de pe strada Horea...

Din acest moment Nona devine cu totul alt om. La facultate nu vine cu lunile, la adunările colegilor la fel. Asociația o lasă în pace. Decanatul așijderea. Urmarea e că în sesiunea din iarnă studenta Jelișcă pierde toate examenele. Părinții se agită. Vin în repetate rînduri la Cluj, alarmați de mărturisirea fetei: „Iubesc și mă căsătoresc cu Victor". Familia se opune. E bătută pe rînd, pînă la sînge, de tatăl (fotograf la Drăgășani), de mama (casnică), de sora sa (profesoară) și de cumnatul său, asistent universitar Vasile Indoleanu, de la Institutul politehnic clujean. Într-o vizită la niște rude din Gheorghieni e bătută din nou, pînă leșină. Nimeni n-a încercat să-i vorbească omenește. Nici decanatul, care cunoștea încă de pe acum situația în amănunt. Nona se încăpățînează, se închide tot mai mult în sine și refuză despărțirea. Colegii încă nu știu nimic; o consideră, într-un fel sau altul, pe undeva, pe aproape de fericire, în afară de fostele ei colege din camera 9 a Căminului 6, care, dintr-o solidaritate prost înțeleasă, păstrează... „secretul".

Secretul ține de persoana lui Victor. Nona aflase, surprinsă, că e însurat și că are doi copii, o fetiță în clasa a II-a și un băiat în clasa I, rămași la Turda. Află și fetele din cameră, dar tac. Tace și decanatul: ceilalți colegi nu trebuie să știe nimic. Asociația nu știe nici ea nimic; are alte treburi, ca și organizația U.T.C. din această facultate; problemele personale nu interesează...

Între timp, Nona, încercînd să se convingă pe sine însăși că mai este încă îndrăgostită de „omul cu spirit rafinat", se depărtează de colegi, devine irascibilă, refractară la orice ține de studenție. Drept unică măsură, colegii o izolează tacit. Pedepsită cu mustrare pentru absențe și restanțe, Nona aruncă pe masa biroului comitetului U.T.C. al facultății carnetul de membră a organizației.

● „Uite, tovarășă Jelișcă, îți facem cadou carnetul U.T.C."...

... pare a spune recentul gest al Comitetului U.T.C. al facultății, unde a fost chemată studenta după ce și-a aruncat carnetul roșu, ajuns aici din mînă în mînă. E adevărat, studentei Jelișcă i s-au adus și la centrul universitar unele critici, dar reînmînarea carnetului (în prezența asistentului universitar Vasile Vesa, membru al Comitetului U.T.C. pe centru) fără ca actul de sfidare a organizației să formeze obiectul discuției acesteia reliefează o inexplicabilă lipsă de răspundere politică. La scurt timp, Comitetul U.T.C. pe facultate (de ce nu însăși adunarea generală a organizației din care face parte?) îi dă, totuși, vot de blam cu avertisment; dar „eroinei" noastre prea puțin îi pasă: de vreme ce i-a fost redat carnetul, pe care pur și simplu îl aruncase cu cîteva zile în urmă, votul de blam n-o afectează prea mult, și ea, Ana Jelișcă, este îndreptățită să creadă că și pe viitor se va proceda astfel.

De altfel, studenta Jelișcă, parcă dorind cu tot dinadinsul să vadă pînă unde se poate ajunge, continuă să lipsească de la toate cursurile și seminariile, de la adunările grupei și ale anului, sfidînd nu numai calitatea de student, ci și aceea de utecist. Una din cauzele ac atitudini este, credem, și marea rință cu care s-a trecut peste g său, nedemn de un membru al ganizației noastre de U.T.C.

Sfătuită de „bunul său Vic „ajutată" în felul lor de comit U.T.C. pe centrul universitar facultate, uitată complet de co care nu cunosc situația decît fo superficial (!), tînăra „evoluează continuare pe același drum pe a apucat într-o noapte cenușie noiembrie. Așa se face că din în for, cazul Anei Jelișcă aj pînă la organele de partid.

De aici încolo intră în rol și porterul. Discută cu cadre didac cu activiști, cu colegii Nonei, coperind noi fațete ale „cazului dă, în sfîrșit, de urma... adevăr lui Victor, care nu e nici speci în panificație și nici șofer.

● „Pînă unde se întin guma!"

Conform celor notate în ca de muncă cu nr. 155, aflată la se de cadre a Trustului regional panificație Cluj, Basso Victor, născ în 1933, a absolvit Institutul ped gogic de doi ani din Cluj, fără profesa vreo oră în învățămînt. căsătorit, are doi copii. Soția, mu citoare la Turda, nu primește patru ani pentru copii nici un b de la el. Pentru a nu i se afla adres V. Basso și-a schimbat locul de mu că de... 16 ori în 10 ani. La Trust de panificație a venit prin inte mediul biroului forțelor de munc direct din închisoare, cu părul tu la „zero" și cu privirile înrăit delapidase o sumă importantă, î calitate de administrator de can tină la o gospodărie agricolă de sta

În momentul cînd a cunoscut- pe Nona, „specialistul" blond, c ochi albaștri, era angajat pe po de... îngrijitor la trust, după ce aici i se mai desfăcuse înainte c 12 zile contractul de muncă, fiin declarat necorespunzător în post de planificator de transport. D cînd la secția de cadre mai sîn oameni „cumsecade", băiatul e bun și dacă vine beat la lucru,

mai lipsește, și dacă se ocupă
mie și unu de lucruri în tim-
orelor de program. Așa se face
semnat un nou contract, iar
la îngrijitor a fost avansat peste
ște statistician, pentru că știe
că oricui în timpul serviciului
ea bună și să se lase bătut,
artă", la ping-pong.
Comitetul organizației de bază
II. din trust, reporterul are o
vorbire cu V. Basso, în prezența
tarului B.O.B., a președintelui
itetului sindical și a tehnicianei
la serviciul de organizare a
cii.
- Sînt om onorabil, nu un oare-
— se laudă B. V. Am făcut
toate, știu să trăiesc a-ntîia, cu-
și pe dracu' și fiți siguri că
a a încăput pe mîini bune. To-
fi bine.
- Bine, dar în situația în care
afli, ce garanție îi poți da că...
va fi bine"? Pînă acum i-ai
un rău sfetnic.
- Nu mă jigniți, că ies afară!

ntr-un stat socialist n-am voie
ăiesc cu cine-mi place și cum
i?
Și pînă cînd vrei s-o duci așa
a?
Merg pînă unde s-o întinde
, asta e!
cuția e autentică. E o discuție
ne ajută să-l privim în adevă-
lui față și să ne gîndim cît...
oate întinde guma. Comitetul
al al Trustului de panificație
a gîndit, deși tovarășii de aici
de cîteva luni că B. V. sedusese
dentă și că, uneori zi după zi,
hemat la procuratură și la sec-
moravuri a miliției orășenești
celei regionale. Ne întrebăm,
n, de ce colectivul de muncă
stului s-a mulțumit să se a-
în frunte cu tehniciana Eleo-
Firinescu, șefa serviciului de
a muncii, unde lucrează
, cînd, omenește și tovărășește,
trebuit să-l determine să nu

strice viața unui om și să se reîntoarcă la adevărata lui soție și la cei doi copii?

În seara aceea, reporterul i-a revăzut pe B. V. și pe Nona la reuniunea organizată de comitetul sindical al T.R.P. Cluj, la restaurantul „Ursus". El o prezenta tuturor „soția mea". Ea, slăbită, cu ochii încercănați, încerca să le zîmbească grațios, ca o tînără și fericită „doamnă"... N-avea de unde ști că Victoraș al ei trăiește mai mult din împrumuturi de la prieteni și de la C.A.R. și că, pentru a-și plăti chiar măr unta cotizație la sindicat, vinde creioane automate, el, posesor al unei diplome de profesor, neîntrebuințată...

● De la... drepturile părintești, la îndatoririle de coleg

Părinții celor doi protagoniști ai dramei au adoptat, de la bun început, poziții diametral opuse, care conduc, însă, la același rezultat dezastruos. Soții Jelișcă se remarcă prin brutalitate, prin cruzime chiar, prin lipsă totală de omenie față de propriul lor copil. În afara bătăilor la care o supun e destul să mai amintim că în pragul iernii i-au dus toate hainele la Drăgășani, lăsînd-o în ninsoare doar cu o rochie subțire, de stambă. Metodele de „educație" adoptate pentru despărțirea de B. V. au culminat cu internarea fetei la Pavilionul 2 al Spitalului de neuropsihiatrie din Cluj, în baza unui certificat eliberat fără discernămînt. Pentru a obține efectul scontat, părinții și-au drogat apoi copilul cu două injecții. Firește, o dată cu constatarea stării reale a sănătății sale, Nona a fost imediat lăsată să iasă din spital. Dar a ieșit înrăită, gata să respingă orice mînă pe care, totuși, o aștepta să i se întindă (după cum aveam să aflăm mai tîrziu) și care nu i s-a întins. Mai mult chiar, a încercat să se sinucidă. Era greu, tovarășe Jelișcă și mai ales tovarășă Jelișcă, să discutați omenește cu propria dv. fiică și să-i arătați, la fel de omenește, că nu e bun drumul pe care a pornit? La vîrsta dv. ar trebui să aveți experiență...

Aflați la celălalt pol, părinții lui B. V. au adoptat tactica neamestecului. Locuiesc în aceeași curte cu băiatul lor, îi cunosc în amănunt situația, știu că au doi nepoți (care, și datorită bunicilor, sînt lipsiți de tată) și mai știu că Nona nu poate fi niciodată pe deplin fericită cu Victor. Și totuși n-au acționat. De altfel, tactica neamestecului au mai adoptat-o colegele din camera 9 a căminului 6 și colegii de grupă, dovedind lipsă totală de spirit tovărășesc și umanitar. Sub ochii lor nepăsători drama individului care trăia alături de ei, înrăirea lui au căpătat proporții din ce în ce mai tragice, implicații din ce în ce mai adînci. La rîndul lor, colegii din celelalte grupe, aflînd (în sfîrșit!) ce se petrece, s-au împărțit în două tabere: una e spectatoare, iar cealaltă tună și fulgeră, cerînd scoaterea imediată a „mărului stricat" din rîndul celor bune. Dar ce au făcut aceștia pentru a nu se ajunge aici?

Cît despre decanat, care știa de mult totul, dar a ținut să rămînă „discret" pînă... nu s-a mai putut, oscilează între exmatricularea Anei Jelișcă și între aprobarea cererii sale de retragere din facultate, scrisă în cea mai apăsătoare singurătate, într-un labirint în care a intrat de bună voie și din care acum fata nu mai vede, practic, nici o ieșire. Atît. Doar atît. Se pare că la Facultatea de fizică a Universității din Cluj se crede că menirea unui decanat e strict profesională. Și ce bine ar fi fost dacă și tovarășii de aici, și părinții, și colegii ar fi știut să aplice corect în viață un verb cu adevărat vital: „a educa"!

● Ce se va întîmpla cu Nona?

Reporterul a discutat cu mulți cunoscători ai situației, sub toate aspectele pe care le implică ea. Toți condamnă ușurința cu care s-a îndrăgostit Nona de un om iresponsabil, căruia abia acum îi vede adevăratul chip, acum cînd se află în pragul exmatriculării sau al retragerii din facultate. De asemenea, toți condamnă sfidarea pe care Jelișcă Ana a aruncat-o organizației U.T.C. și „măsura" luată de centrul universitar. Dar, la fel, toți cei solicitați să ne răspundă, de la activiștii C.U.A.S. pe centru universitar și pînă la biroul U.T.C. al anului II Fizică, sînt împotriva exmatriculării Nonei. Organizația U.T.C. a anului, conducerea asociației studenților din facultate vor să-și răscumpere greșeala, încercînd o ultimă și singură tentativă de a se apropia de Jelișcă Ana și de a o determina să revină în colectivul pe care l-a părăsit, ca, în felul acesta, să simtă din nou pămîntul sub picioare. Dar decanatul ce va face?... Să nu uităm că e vorba de un om care a greșit și datorită colectivului în mijlocul căruia s-a aflat pînă la mutarea în casa cu zid cenușiu, de pe strada Horea... De aceea, punem cu legitimitate întrebarea: „Ce se va întîmpla cu Nona?..." Decanatul, organizația U.T.C., asociația studenților au, în sfîrșit, cuvîntul.

Dragomir HOROMNEA

P. S. După ispășirea detenției corecționale, lui Basso Victor i s-a dat posibilitatea ca într-un an și 8 luni să se reabiliteze. Pînă la încheierea termenului a mai rămas destul timp. Sugerăm, totuși, organelor în drept, să-și noteze cîteva date și din cele relatate în paginile noastre, pentru o posibilă prelungire a... stagiului de aspirant la reabilitare. Ar fi o măsură pe deplin meritată de cel ale cărui manevre josnice au constituit principalul mobil al atitudinilor reprobabile ale Anei Jelișcă.

estudiantina

AUR RECUPERAT

E vorba de o soluție tehnică pe care lipsa de competență ne oprește de a o descrie. Dar nu să-i consemnăm înțelesul superior. Nefiind sculptori, de pildă, nu vom putea intra niciodată în intimitatea procesului tehnic, artistic, intrinsec, pe care l-a urmat Brâncuși, dar vom putea totdeauna admira opera finită, coloana gorjană care sprijină cerul. Vom înțelege că pentru ca să ardă de-a pururi coloana dreaptă a ars, trecînd în flacăra ei, o viață pasionată. Acest înțeles îl putem reține pentru profesiunea noastră.

Aflăm deci că o studentă chimistă din Cluj a propus o ingenioasă soluție de recuperare a aurului. Cuvîntul e folosit la sensul propriu. Pînă nu de mult, la fabrica de sticlă din Cîmpia Turzii, o dată cu rebuturile de la sticla de menaj se îndepărta și o cantitate de aur. Studenta Ileana Pop a propus o soluție. Soluția a fost aplicată cu succes și urmează să se generalizeze și la alte fabrici. Mie mi se pare plin de înțeles acest gest. El demonstrează că vîrsta studenției nu-i numai una a asimilărilor, ci, împletită frumos cu prima, și una a realizărilor.

TRIUMVIRATUL DE LA CLUJ

Trei prieteni, trei colegi de facultate, trei viitori medici. Mi s-a vorbit despre ei la institut, la centrul universitar și... în pauza unui meci transmis la televizor, cînd un vechi prieten mi i-a prezentat. Erau împreună, ca de cele mai multe ori, îndreptățind numele pe care li-l dăduse un glumeț: „triumvirii de la I.M.F.".

Se numesc Gheorghe Benga, Iuliu-Vasile Pop și Dan Coman. Primii doi sînt în anul VI al Facultății de medicină generală a Institutului medico-farmaceutic din Cluj, iar ultimul în anul IV al aceleiași facultăți. Cele ce m-au determinat să scriu despre ei tocmai la această nouă rubrică sînt, în primul rînd, coloanele de 10 din foile lor matricole și, în al doilea rînd, produsul activității lor științifice, ca urmare firească a punerii în practică a bogatelor cunoștințe teoretice.

Unul dintre succesele repurtate recent îl constituie publicarea în revista pariziană „Revue internationale d'hépatologie" a unui „Studiu comparativ al aminoacizilor liberi serici și biliari în bolile ficatului". Rezultat al unor experimente în cercul de biochimie generală, efectuate sub directa supraveghere a prof. dr. docent Ion Manta și a asist. univ. Adriana Popescu-Hodîrnău, lucrarea propune pentru prima oară la noi în țară studierea comparativă a aminoacizilor din sînge și bilă, ca metodă de explorare a metabolismului proteic. (Este destul să amintim că, pînă în prezent, în bolile hepatice aminoacizii erau cercetați numai în sînge și urină, și că preocupări asemănătoare cu cele ale „triumvirilor" clujeni mai are, în fază de început, doar un grup de specialiști italieni). Suscitînd un viu interes, lucrarea s-a impus atenției specialiștilor de peste hotare, care s-au și grăbit să ia legătura cu tinerii cercetători de la Cluj, cu atît mai mult cu cît ea fundamentează posibilitatea folosirii unor aminoacizi în tratamentul bolilor hepatice, inclusiv al cirozei.

Preocupările celor trei prieteni în studiul aminoacizilor sînt mai vechi. În 1965 au fost premiați, pentru lucrări din același domeniu, la sesiunea cercurilor științifice studențești de la I.M.F. București, apoi la sesiunea de la Cluj. În prezent, grupul își continuă cercetările în studiul metabolismului proteic, extinzîndu-și-le asupra modificărilor aminoacizilor serici și urinari în sarcina normală și patologică. Rezultatele, adunate într-o nouă lucrare, vor fi prezentate la sesiunea din această lună a cercurilor științifice studențești de la I.M.F. Cluj. Ajunși aici, se impune o precizare: din dorința de a asigura continuitatea grupului și a preocupărilor sale, „triumvirii" au cooptat o colaboratoare: Mirela Căprioară din anul II Medicină generală, care, deși la început, este demnă de colegii ei mai mari.

PRIMĂVARĂ STUDENŢEASCĂ LA CLUJ

Ca în fiecare aprilie, şi în acest an se desfăşoară în întreaga ţară trecerile în revistă ale formaţiilor artistice de amatori. După cum ne transmit corespondenţii noştri, bucureştenii sînt în plin concurs, la Timişoara publicul urmăreşte, de asemenea, întrecerea, la Iaşi, Suceava, Craiova se fac intense pregătiri. Deoarece clujenii au început primii festivalul, numărul de faţă va relata aspecte de aci.

> Acad prof. CONSTANTIN DAICOVICIU, rectorul Universităţii „Babeş-Bolyai" Cluj : **„Înmănunchere a talentului artistic şi a perseverenţei în muncă, „Primăvara studenţească" oglindeşte optimismul studenţimii clujene, ataşamentul şi încadrarea ei în tonusul general al vieţii socialiste a poporului nostru... Iniţiativa organizării şi desfăşurării acestui festival, datorate Uniunii Asociaţiei Studenţilor din centrul universitar Cluj, Casei de cultură a studenţilor „Gheorghe Gheorghiu-Dej", precum şi entuziasmului tinerilor artişti amatori sînt demne de toată lauda. Îi felicit şi le urez succes !"**

Aşa cum promiseserăm, ne-am dus la Cluj să luăm parte, alături de întregul oraş, la Festivalul Primăverii studenţeşti.

Trebuie să spunem de la început că **ideea** festivalului de artă studenţească ne-a plăcut foarte mult, şi ne place în continuare. Deoarece conţine intenţia de a fi abandonată simpla întrecere dintre formaţiile reprezentative ale institutelor în favoarea unor manifestări culturale ample şi deosebite, de a transforma deci obişnuita trecere în revistă anuală într-o mare sărbătoare universitară, cu un anume specific, cu o tradiţie.

Proiectul organizării celei de a doua ediţii a festivalului clujean a fost — şi rămîne — ÎN CONCEPT, un act de certă valoare în acest sens. Fizionomia sa este întregită prin spectacole cu lucrări triate la concursul de creaţie al centrului universitar (muzică uşoară, poezie), reprezentaţii retrospective, spectacole ale institutelor de artă, expoziţii de artă plastică şi fotografie, carnavaluri la care participă întreg Clujul...

TRANSPUS în realitate, însă, acest proiect n-a atins, pe toate planurile, înălţimea intenţiilor. Fără îndoială, faptul că în urma concursului de creaţie lansat încă de anul trecut a putut fi organizată o expoziţie excelentă de arte plastice (menţionăm că lucrările, peste 200, au fost elaborate în cenacluri studenţeşti, special pentru concurs), un concert — spectacol cu repertoriu inedit, aparţinînd compozitorilor studenţi — reprezintă un succes demn de consemnat ; ca, dealtminteri, şi faptul că în marea sală a Casei Universitarilor formaţiile Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din Capitală, alături de formaţiile Conservatorului „Gheorghe Dima" si-au încîntat auditorii. timp de zece zile, cu o suită de concerte memorabile. Desigur, o izbîndă meritorie înseamnă şi reuşita spectacolelor retrospective, a celor trei carnavaluri...

Dar să nu uităm că o pondere însemnată trebuie să dea programului concursul propriu-zis al formaţiilor din institute şi facultăţi, precum şi formaţiile artistice ale Casei de cultură. Şi nu au dat-o. **Dimpotrivă**, NIVELUL artistic la care s-au prezentat şi **de data aceasta** colectivele studenţeşti — fie de teatru, fie folclorice, fie de estradă — e capitolul neîmplinirilor pricina marilor noastre amărăciuni. întrucît el a scăzut realmente valoarea „Primăverii studenţeşti"

Am mai adăuga **o constatare** : climatul festivalului, molcom prea adesea nu ne-a răpit din mediul spectatorului „pur" spre a ne azvîrli în vîltoarea unei sărbători atotcuprinzătoare, a unor zile festive studenteşti. O explicaţie s-ar afla în durată ; întinsă pe 15 zile. cu spectacole numai de la ora 20,30 în sus această manifestare pierde, subiectiv, din consistenţă. O alta ar consta în faptul că nu şi-a precizat încă un anume profil care să-i confere autenticitate si valoare de unicat... Poate n-ar fi rău ca toate aceste treceri în revistă să nu-şi mai aibă în viitor „planificarea" în sezonul de primăvară, aproximativ concomitent, ci fiecare centru universitar să-şi hotărască o anume dată. Din vacanţe — de iarnă, de vară — pot fi alese 4 sau 5 zile pline. pentru festivităţi ori se pot asocia cu programele unor serbări populare tradiţionale şi caracteristice regiunii. S-ar obţine astfel amprenta specifică de care aminteam si acea concentrare, care ar permite îndreptarea întregii atenţii spre festival. Cu alte cuvinte, 5 zile tumultuoase de sărbătoare a studenţilor înscrise în viaţa întregului oraş.

„Un triumf artistic, cum se întîmplă o dată la mulţi ani..."

...afirmă *Dan Voiculescu*, în cronica pe care o semnează în „Făclia", despre concertul inaugural al corului „Madrigal". Şi-ntr-adevăr, aşa a fost. Peste 1 600 de melomani au umplut pînă la refuz sala de spectacol a Casei Universitarilor. în seara lui 2 aprilie. şi în final au aplaudat frenetic. Manifestările de simpatie nu s-au terminat însă aici... Profund impresionat de măiestria interpretativă a ansamblului bucureştean. acad. prof. CONSTANTIN DAICOVICIU a oferit oaspeţilor o masă în saloanele Casei Universitarilor, iar aceştia... un alt concert ; 12 piese au fost „bisate" în noua „scenă". spre adînca mulţumire a tuturor acelora care, auzind „vocile de aur". au „răsărit" ca din pămînt...

La unison

Stăm de vorbă cu trei dintre compozitorii ale căror melodii au trecut examenul juriului, în concursul de creaţie şi, ca atare, au primit dreptul de prezentare în spectacolul de muzică uşoară cu lucrări originale ; şi ne oprim la întrebarea :

— *Ce senzaţie aţi încercat în primele minute ale concertului care prilejuia melodiilor dv. confruntarea cu publicul ?*

ZOLTAN BOROŞ : Se poate numi emoţie starea aceea de neastîmpăr de care am fost cuprins în clipa intrării în scenă (fiindcă sînt si conducătorul cvartetului de jaz) ? Mi-era teamă — deşi colegii de orchestră mă asiguraseră — „piesele nu sînt rele deloc" — că n-am să reuşesc să-mi apropii publicul. ...Pe urmă am uitat că sînt compozitor, fiindcă a început să mă preocupe execuţia. La finele primei interpretări, am simţit sala aproape, aplauzele m-au liniştit.

IULIU MERCA : Nu mai ştiam pe ce lume mă aflu ; îmi tremura vocea, îmi tremura în mînă chitara... Cu toate că am luat parte şi la prima ediţie a festivalului clujean, am trăit aceleaşi emoţii mari, mistuitoare aş spune. Ce se întîmpla dacă melodiile mele n-ar fi plăcut ?...

PAUL GYARMATY : Sînt la clasa de compoziţie, obişnuit cu astfel de confruntări şi nu am avut nici o emoţie.

Ghinion peste ghinion

Ansamblul Universităţii a avut ghinion ! În timpul desfăşurării programului său staţia de amplificare s-a defectat de 11 ori, producînd perturbaţii şi încurcături. Dar juriul, plin de înţelegere faţă de situaţia creată, a hotărît reluarea spectacolului la data de 8 aprilie.

— Să profităm de acest răstimp şi să rezolvăm nişte puncte nevralgice, la captiolul „regie" — şi-au zis cei de la Universitate. Drept care a fost convocată imediat o mare şedinţă a activului cultural si a instructorilor artistici, şedinţă menită să „elimine operativ" ceea ce era de mult cazul să fie eliminat.

La ora şi data fixată au răspuns apelului doar instructorul formaţiei de muzică uşoară şi — ...ghinion ! — reporterul „Vieţii studenţeşti". Acesta din urmă, în lipsă de alte preocupări la acea oră, s-a apucat să vadă cum sînt distribuite biletele de spectacole în rîndul studenţilor şi a constatat următoarele : comisia culturală înapoiază centrului universitar un apreciabil număr de bilete şi invitaţii — neavînd cui să le distribuie, iar studenţii facultăţilor de Fizică şi Drept, dornici să obţină o invitaţie, pleacă în grupuri direct la centrul universitar...

Concurs „Cine ştie cîştigă" ?

După o reprezentaţie submediocră cu „Nota zero la purtare" am dorit să revenim la vechile păreri pe care le aveam despre colectivul teatral al Casei de cultură, deci să ştergem cu buretele impresia lamentabilă a serii de 5 aprilie. Şi ne-am prezentat şi vineri, 7 aprilie, cînd afişul ne promitea „Dragonul" de E. Svartz. Am vizionat însă „Banda de magnetofon" şi „Trandafirul şi coroana" (într-o viziune cam diferită de intenţiile autorilor) în interpretarea... Ei bine, nu vă putem spune în ce distribuţie. Fiindcă i-am recunoscut noi pe I. Pantea, pe Valeriu Cimpoieşu, dar pe alţii nu i-am mai recunoscut. Era cazul ca organizatorii să ne fi anunţat măcar în ceasul al 12-lea, adică pe scenă, cine sînt interpreţii ; spre a şti şi noi pe cine aplaudăm şi pe cine nu aplaudăm. Ori a fost cumva un concurs „Cine ştie, cîştigă", ca divertisment în programul de festival ?

- Manifestări unanim apreciate : Festival „Brahms" — ciclul de lieduri „Romanţe pentru frumoasa Magellone", concertul vocal-simfonic cu Oratoriul „Das Alexander Fest" de G.F. Haendel, concert vocal instrumental prezentat de orchestra de cameră a centrului universitar şi corul Casei de cultură a studenţilor clujeni.

- In premieră pe ţară piesa lui Pirandello, „Astă-seară se joacă fără piesă", în interpretarea formaţiei Conservatorului „G. Dima" (direcţia de scenă Maria Cupcea).

- Din nou Liviu Tif cu un spectacol de poezie şi cor. Dintre vechii protagonişti ai concursurilor notăm pe Doru Vahnoveanu, Noru Olinic, Valeriu Cimpoieşu, Ileana Chira, Sanda Sîntu.

Pagină realizată de Roxana COSTACHE

In fotografii : sus. — *Aspect din prima parte (cea reuşită...) a spectacolului prezentat de Politehnică ;* jos. — *Piesa „Banda de magnetofon". N-am ghicit însă cine e interpreta...*

RELIEF

● *O emisiune a Televiziunii.* Dicționarul de personaje, *ni se pare destul de bine realizată, poate nu atît prin comentariul, de altfel laconic, care se face, cît prin ilustrațiile care se aduc. Ilustrații care uneori sînt inedite, cum a fost la ultima emisiune, în care, pentru relevarea personajului Don Juan, s-a apelat la un text mai puțin cunoscut la noi, al lui Max Frisch.*

Alexandru Repan a demonstrat că poate ilustra întregul rol, nu doar pe micul ecran, ci și pe scenă...

● *Instituțiile comerciale caută de la o vreme soluții cît mai ingenioase*

PUNCT CONTRA PUNCT

de a prezenta produsele. Se apelează la operele artistice. Pînă la un punct însă : e necuviincios să ornezi o vitrină care prezintă cravate cu fotografii și recuzită din filmul Dacii. *Prostul gust izvorăște nu de puține ori din dorința de a căuta cu orice chip un gust...*

● *„Carnetul de cinefil"* din Informația Bucureștiului *de vineri, 7 aprilie, îmbogățește cultura cinematografică a publicului cu numele a doi regizori importanți : Gleuville și Frankeimer. O fi vorba poate de Glenville și Frankenheimer ? Iar actrița Irina Demic o fi una și aceeași cu Irina Demick sau o fi vreun d (d mic) ? Oricum, să sperăm că respectiva rubrică a ziarului nu va deveni în curînd un* „carnet de cinefob", *tot prin niște* „simple" *greșeli de tipar.*

● *După o lungă așteptare a apărut nu de mult* „Arta prozatorilor români", *operă de sinteză capitală cu privire la evoluția prozei naționale. De mai multă vreme editurile au anunțat reeditarea celeilalte opere capitale privind literatura noastră,* „Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent" *de George Călinescu. Cînd o vom găsi în librării ? Se aude că nu are încă nici bunul de tipar !*

● *Sub titlul* „Sociologia la Universitatea București", Contemporanul *(nr. 14) publică cîteva articole pe această temă. Desprindem din intervenția prof. univ. H. H. Stahl :* „În loc deci ca seminarul să fie considerat doar ca un prilej de repetare a materiei predată la curs și de interogări făcute în stil de școală medie, el trebuie să fie conceput ca un prilej de muncă științifică făcută de către studenți, sub supravegherea profesorului lor".

MOARTEA PESCĂRUȘULUI SAU AGONIA UNOR SPECTACOLE

Sînt spectacole de teatru care infrîng lucrarea anilor, prezentîndu-ni-se încă (după sute de reprezentări) la fel de interesante și de proaspete. Sînt acele spectacole în care realizatorii au descoperit în textele dramatice virtuțile artei nemuritoare, viabilitatea perpetuă. Ne-am fi așteptat ca Teatrul Național, prima scenă a teatrului nostru, să aibă în repertoriul său piese românești care să întrunească asemenea virtuți, ne-am fi așteptat ca un număr de spectacole să „țină afișul" zece-douăzeci de ani, ele să ofere chintesența teatrului și spectacolului de teatru românesc, fie tînărului dornic de cultură, fie vizitatorului străin. Spre regretul nostru asemenea spectacole sînt rare, atît la Național, cît și la celelalte teatre. Abia cîteva, și în general cu piese din dramaturgia universală.

Dar sînt spectacole care de la început sînt anacronice sau sortite unei efemere străluciri, după un șir de reprezentații prăbușindu-se, depărtîndu-se. Fie din vina concepției regizorale, fie din vina piesei însăși (și a autorului !), fie din vina interpretării. Sînt spectacole care se nasc moarte, altele care mor lent, progresiv. Sentimentul pe care-l trăiești, vizionînd asemenea spectacole, se suprapune aceluia trăit de eroul lui Cehov din „Pescărușul".

„Întîlnire cu îngerul" de Sidonia Drăgușan, „Fii cuminte, Cristofor !" de Aurel Baranga, „Nu sînt turnul Eiffel" de Ecaterina Oproiu, sînt spectacole care, pornind de la niște piese slabe, construite după calapoade străine, nu reușesc să fie decît mediocre demonstrații de teatru. Fără convingerea operei dramatice de valoare, și de cele mai multe ori aceasta este cauza principalč !, regizorii și interpreții reproduc banal conflicte și replici banale. Spectacole funcționărești, păstrate pe afiș în virtutea inerției. Fantomaticul teatru „Ion Creangă" oferă tinerilor spectatori „înscenări" care te indignează, cum ar fi „Luceafărul dinspre ziuă" (Moment unic de vulgarizare a istoriei naționale). Dar Teatrul „Barbu Ștefănescu-Delavrancea", muzeul tuturor actorilor care n-au vrut să plece în provincie ?

Spre surprinderea noastră chiar și un spectacol ca „Doi pe un balansoar" (Teatrul Mic), cu un debut „tare", scade cu fiecare reprezentație. Vina o poartă Victor Rebengiuc, cu un joc din ce în ce mai șters, alb. Oare și în Richard al II-lea va coborî „ștacheta" ?

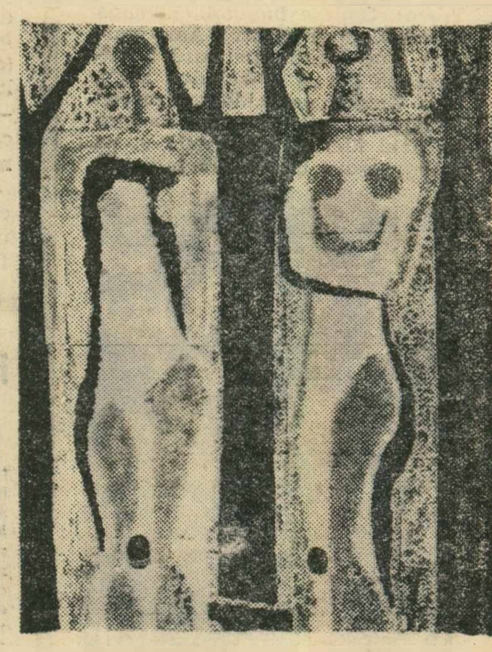
Un spectacol cu succes de casă, „O femeie cu bani" (Milionara) de G.B. Shaw, se pare, a scăpat de sub controlul conducerii Teatrului Național. Dacă, din curiozitate, directorul teatrului ar veni la una din reprezentațiile actuale ar simți gustul amar al lacrimilor. E adevărat că Shaw în prefață, scria : „Această piesă nu pretinde să fie nimic mai mult decît o comedie de caractere contemporane comice și ciudate". Am văzut acest spectacol acum cîțiva ani. Se pare că atunci se citise corect fraza lui Shaw. Spectacolul de azi, prin contribuția „subsanțială" a lui Dem Rădulescu (ca și în Dinu Păturică, vulgar în gesturi, făcînd apel la un întreg arsenal de gaguri răsuflate), este unul de varietăți. Textul marelui dramaturg a fost înlocuit prin „creații" personale, aproape fiecare actor adăugînd replici și sensuri. Piesa pare acum o reprezentație de mahala, de un gust îndoielnic.

O înțelegere tristă a succesului : un succes ușor, rod al gesturilor și efectelor cabotine. Publicul aplaudă și rîde. Și de aici pericolul ca mîine, la spectacolele serioase și grave, același public să nu reacționeze în nici un fel, să nu înțeleagă. Și, atunci, ușurința de azi va fi mult prea scump plătită.

Constantin DUICA

UN PUNCT DE ATRACȚIE AL PRIMĂVERII STUDENȚEȘTI CLUJENE

„Expoziția de artă plastică mi s-a părut superioară celei regionale. E un curent optimist, un colorit de mare valoare intrece închistarea și frămîntarea deseori îndoielnică a profesioniștilor" — afirma, într-o conferință de presă, artistul emerit Dumitru Pop, dirijorul orchestrei „Cameratta" a Conservatorului bucureștean. Iar această impresie o au absolut toți vizitatorii. Din păcate, filiala clujeană a Fondului plastic n-a găzduit-o așa cum promisese inițial, iar cele cîteva săli și holul Casei de cultură s-au dovedit a nu oferi cel mai potrivit cadru pentru exponate (foarte multe lucrări izbutite, în special fotografii executate în concursul de creație, au rămas pe dinafară). Ne-am bucurat totuși și așa, admirînd grafica lui Ioan Venczel sau a lui Victor Ciobanu, întreaga sală a reprezentanților artei decorative (textile — Maria Beke, Elisabeta Uszkai; sticlărie-ceramică — Elena Podeanu, R. Tomescu, Margit Bordy, Adam Barthi, V. Tîrnovan). Cinstiți să fim, panourile pictorilor ne-au cam deziluzionat, neputînd reține mai mult de 4—5 pînze : „Portret" de Tibor Kadar, „Dimineață de iarnă" de Constantin Ilea, „Natură statică" de Victor Munteanu... (În fotografii : *„Dans" — Adam BAROTHI, „Compoziție" — Muriela DELEANU, „Interpretare" — Imola IAKABOS).*

R. C.

BIETUL JOHN FALSTAFF!

Bietul John Falstaff ! Cît de crunt este lovit în amorul său propriu. El, neîntrecutul „cuceritor" pe care Orson Welles l-a repus în drepturile-i legitime nu de mult pe ecran, să zacă în întunericul unei magazii, acoperit de praf și de uitare ! Și care să-i fie vina ? Aceasta am vrea să știm și noi. Dar oricît am încercat tot n-am reușit să aflăm. Al doilea părinte al său, Verdi, a fost darnic cu el, așa cum ești întotdeauna față de mezinul tău : i-a creat o muzică genială, ce constituie apogeul de necontestat al creației marelui compozitor. La Operă reprezentațiile s-au bucurat întotdeauna de un succes remarcabil, eroul nostru fiind întruchipat de doi interpreți inegalabili : Petre Ștefănescu Goangă și Octav Enigărescu, despre care presa și specialiștii de pretutindeni n-au avut decît cuvinte de laudă. În concluzie, un spectacol de ținută la toți indicii. Cu toate acestea, nu se știe cine s-a supărat într-o bună zi pe pașnicul sir John și la condamnat la ani grei de... magazie. Au trecut de atunci cinci ani și eroul nostru n-a mai văzut lumina... rampei. A mai fost, în schimb, condamnat ulterior un alt... erou-capodoperă — „Cavalerul rozelor". Reîntors de la Paris, acoperit de glorie, după ce încîntase publicul francez, el a fost aspru judecat și condamnat la uitare în fundul aceleiași magazii. Nimeni n-a mai vorbit de atunci despre el. Pînă astăzi. A dus cu el acolo o minunată montare, ca și nemuritoarea muzică a lui Richard Strauss. Cu timpul s-au adăugat noi și noi condamnați, așa încît, în curînd, locul de detenție ar putea deveni neîncăpător. Este curioasă pasiunea de „a condamna" capodopere, lucrări care ating treptele cele mai înalte în creația unor mari compozitori. Astfel sînt „Pelléas și Mélisande" pentru creația debussyană, „Logodna la mănăstire" în cea prokofieviană, „Fidellio", singura operă a Titanului, „Rusalka", „Maeștrii cîntăreți" (care pînă de curînd constituia singura operă wagneriană din repertoriul T.O.B.), „Orfeu" de Gluck (unica lucrare preclasică a aceluiași repertoriu), „Năpasta", „Boris Godunov". Apropo ! Boris se reprezenta des. În stagiunea aceasta, însă, n-a mai fost cîntat niciodată. În schimb se aude că va fi reprezentat la festivalul Enescu. Cîte lucruri sînt de neînțeles pe lumea asta... „Oedip", mîndria noastră națională în materie de operă, nu este jucat decît cu ocazia unor congrese internaționale, sau pentru diverșii impresari care ar dori să invite colectivul Operei peste graniță. Oare nu e prea puțin ? Mai există o categorie de opere... abandonate ; este vorba de spectacolele la care se pretinde că nu mai avem interpreți. E cazul „Damei de pică" și „Othello". E adevărat că cea din urmă se reprezintă cam o dată pe stagiune. Considerăm că potențele interpretative și vocale ale soliștilor noștri le permit abordarea acestor opere. În acest sens este edificator faptul că Ludovic Spiess a interpretat rolul lui „Othello" la Opera din Cluj, iar apoi la Toulouse. Îl așteptăm cu nerăbdare și la București. Știm că repertoriul este întocmit cu mult timp înainte, mai știm că munca pentru reluarea unui spectacol după atîția ani este echivalentă cu cea prestată în vederea unei premiere. Cu toate aceste dificultăți, sperăm că noua conducere a Operei din București, care ne-a încurajat această speranță prin două reluări („Răscoala" și „O noapte furtunoasă") și prin includerea unor lucrări valoroase în repertoriul instituției („Lohengrin", „Amorul doctor" și, în viitorul apropiat, „Gianni Schichi" și „Ora spaniolă"), va „amnistia" pe genialii „condamnați" de care aminteam mai sus, fapt care ar ridica prestigiul primului nostru teatru liric și ar contribui și mai mult la formarea gustului muzical al publicului.

Cristian MIHAILESCU

A DOUA DILIGENȚĂ

John Ford, unul din pionierii westernului, realiza în 1939 „The stagecoach" („Diligența"), film devenit un model al genului. Recent — alt regizor american, Gordon Douglas, a făcut un „remake" după scenariul lui Ford, lansînd pe ecran o a doua „diligență". Un tînăr actor, Alex Cord, interpretează rolul care l-a lansat pe John Wayne, iar în rolurile deținute în filmul lui Ford de Claire Trevor, George Bancroft, Thomas Mitchell, apar acum: Ann Margret, Van Heflin (pe care îi cunoaștem din „A fost cîndva hoț"), Bing Crosby ș.a. „Modernizarea" „Diligenței" nu înseamnă desigur că noul film nu reprezintă și un omagiu adus unui mare înaintaș.

5 ÎNTREBĂRI PE ADRESA DV.

1. Unul din acești cîntăreți celebri n-a scris niciodată un cîntec.
a) Edith Piaf
b) Yves Montand
c) Adamo
d) Richard Anthony
Știți care?

2. Cunoașteți adevăratul nume al lui...
a) J. Hallyday
b) Dalida
c) Yves Montand

3. Aproape toți scriitorii francezi enumerați mai jos au scris cîntece. Numai unul din ei nu a încercat niciodată. Ghiciți-l: J. P. Sartre, L. Aragon, A. Gide, J. Cocteau, F. Mauriac.

4. Femeia a fost cîntată în mii de cîntece, global sau în detaliu. Ochii ei, buzele, părul, au fost imortalizate. Știți cine i-a cîntat însă... buricul?

5. Înainte de a ajunge pe scenă cîntăreții de mai jos au practicat diferite profesii. Stabiliți adevărul.
a. instalator
b. vînzător de baloane
c. dentist
1) G. Becaud
2) H. Salvador
3) Y. Montand

Răspunsuri:

1 — b; 2 — a: J. P. Smet; b: Yolande Gilotti; c: Yves Livi; 3. — André Gide; 4. — Frații Jacques: „Ea avea un buric în formă de 5", Brassens: „Buricul nevestei agentului de poliție"; 5. — a: 3; b: 1; c: 2.

HANIBAL TÎNĂR — UN BUST RECENT DESCOPERIT

Bustul de mai sus, reprezentîndu-l pe Hanibal tînăr, împodobește coperta unei cărți consacrată celebrului comandant cartaginez de către Gilbert Charles-Picard. Alături de alte documente și relicve istorice, bustul pe care îl reproducem (descoperit nu de mult la Volubilis, în apropiere de Meknès — Maroc) îi permite autorului citat — după cum ne informează hebdomadarul parizian „Le Figaro littéraire" — să contureze portretul complex al unui Hanibal simpatic și inconformist.

FLASH

IZOLARE FONICĂ MĂRITĂ

În Italia s-a realizat un nou material izolant termoacustic necombustibil, care rezistă pînă la 700°C și are o greutate specifică de 0,280 kg/dm³. Produsul, de natură minerală, conține fibre de azbest care se introduc în timpul topirii. Plăcile astfel obținute sînt mai subțiri decît cele folosite în prezent datorită capacității mărite de izolare fonică și termică.

O NOUĂ METODĂ DE OBȚINERE A COBALTULUI

A fost pusă la punct o nouă metodă de obținere a cobaltului. Noua metodă constă în prăjirea sulfanată a piritelor cobaltifere, urmată de spălarea cu apă a cenușilor rezultate pentru îndepărtarea metalelor neferoase. După aceasta, se precipită cobaltul cu ajutorul hidrogenului sulfurat și sulfura de cobalt astfel obținută este redusă cu hidrogen la cobalt metalic.

ABONAȚII N-AU VOIE SĂ FLUIERE

„E abracadabrant... E un scandal, am să scriu direcției... E imoral, oribil, dement, infernal, e o decadență a francezei... Ionescu este diavolul și se crede Dumnezeu"... — iată cîteva din „părerile" obișnuiților abonați ai Comediei franceze, în frac și rochii de seară, după prezentarea ultimei piese a lui Eugen Ionescu — „Setea și foamea". Foarte liniștit autorul a răspuns: „Numai neabonații au voie să fluiere. Abonații, pentru că sînt abonați, trebuie să accepte orice spectacol li se oferă. Gălăgia asta agasează cîțiva critici care nu mă pot suferi și încep să spună că eu am organizat-o. Nu e adevărat, dar în fond toate astea îmi fac mai mult publicitate decît reușesc să mă enerveze"

★

$$(a + b)^n \, dx = \frac{(a + bx}{n + 1} nt +$$

$$+ (-n) = 1 \text{ sau zero!}$$

Această pseudoformulă nu e scoasă dintr-o carte de matematici. Ea reprezintă titlul unei lucrări muzicale aparținînd lui Bo Nilsson. Apropierile dintre matematică și muzică și încercările de matematicizare a muzicii au dat însă și rezultate interesante. Xenakis a căutat să aplice în lumea sunetelor calculul probabilităților, folosind de multe ori mașina de calcul pentru a efectua operațiile. Împreună cu un grup de muzicieni și oameni de știință el a fondat la Paris „Echipa de Matematică și Automatică Muzicală" — E.M.A.M.U. —, unde se studiază punerea în formule matematice a structurilor și arhitecturii muzicale și, reciproc, trecerea acestor formule pe plan sonor.

FURTUL GIOCONDEI

Povestea furtului „Giocondei" săvîrșit în 1911 de un italian fanatic, Perugia, a trezit, cum era și normal, atenția cineaștilor. În 1932 a apărut primul film cu acest subiect, interpretat de Willy Frost și Trude von Molo. Anul trecut a trecut la realizarea filmului „Hoțul Giocondei" Michel Deville, după un scenariu de Nina Companez și Ottavio Poggi. Marina Vlady (după cum puteți vedea în fotografie) s-a achitat bine de rol, măcar în ceea ce privește asemănarea. George Chakiris, al cărui succes a început cu „West Side Story"), joacă rolul tînărului italian care fură tabloul îndrăgostit de frumusețea Giocondei, dar renunță la el în favoarea grațiilor unei Mona Lisa în carne și oase, reprezentată printr-o tînără femeie de serviciu, Nicole. Sîntem în plină comedie polițistă.

FANTASTICUL ÎN LITERATURĂ (2)

CADAVRUL DIN CASTEL

Mai multe ore pe zi unul din membrii familiei Udolpho era obligat să contemple imaginea în ceară a unui cadavru instalat în castelul înfricoșător. Ne aflăm în secolul al XVIII-lea, în plină înflorire a romanului „negru". Cruzime și oribil gratuit, imaginație violentă. neverosimil, absurd la modul oniric exprimate prin cadavre, fantome, castele părăsite, ruine... Ca o reacție împotriva idealului estetic și etic al realismului iluminist, miraculosul pătrunde adînc în literatură. Se naște dorința „de a dărui libertate imaginației spre a hoinări prin întinderile fără hotare ale închipuirii, și a crea situații inedite, îndemnîndu-le să pună în mișcare personaje conform regulilor probabilității, făcîndu-le să acționeze ca în împrejurări extraordinare". Astfel scrie Horace Walpole, al IV-lea conte de Oxford, autorul primului roman „negru" —, Castelul din Otranto (The Castle of Otranto) 1764.

„Renașterea gotică" engleză cunoaște înflorirea genului: Ann Radcliffe scrie „Misterele din Udolpho" (1794). Matthew Gregory Lewis: „Călugărul" (1796), Beckford: „Vathek", Ch. Robert Maturin: „Melmoth rătăcitorul" (Melmoth, the Wanderer, 1820). Urmașii lor sînt în Franța autorii de roman-foileton de la Ponson du Terail pînă la M. Allain și Pierre Souvestre, creatorii lui Fantomas, în S.U.A. Charles Brockden Brown și Irving Washington, precursorii lui Poe.

Filmul a folosit enorm cărțile de acest gen, mai ales că o fantomă cinematografică e o fantomă garantată, pentru că e adevărată din punct de vedere fotografic. Apar vampirii sau vîrcolacii, pe care fatalități obscure îi constring să iasă noaptea din coșciug pentru a suge sîngele frumoaselor adormite. E epoca de glorie a lui Dracula, eroul lui Bram Stocker, adus pe ecran de peste zece regizori.

Adorat de suprarealiști, genul „negru" este strămoșul literaturii de „suspense" de astăzi, numită fie „sensation novel", fie „serie neagră" sau „galbenă". Istoria romanului consideră activitatea romancierilor „gotici" ca o dezțelenire. „Romancierii — scrie Pierre Daix — învățau că, în bine ca și în rău, romanul putea căpăta oarecum o valoare autonomă; el se putea impune cititorilor și le putea impune conținutul lor".

(În numărul viitor romanul polițist de la Sofocle încoace).

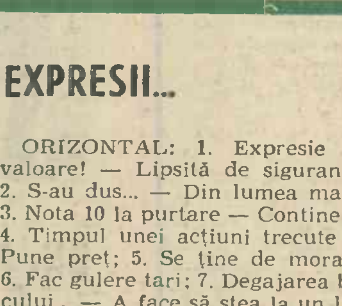
EXPRESII...

ORIZONTAL: 1. Expresie de valoare! — Lipsită de siguranță; 2. S-au dus... — Din lumea mare; 3. Nota 10 la purtare — Continent; 4. Timpul unei acțiuni trecute — Pune preț; 5. Se ține de morală; 6. Fac gulere tari; 7. Degajarea becului... — A face să stea la un loc; 8. Se bucură de stimă — Un aer ușor deplasat (pl.); 9. S-a ținut de rele — E cam împrăștiată; 10. Cu repetiție — Ales după gust.

VERTICAL: 1. Făcuți plăcintă. — Clipe de viață (sing.); 2. Se dă pe față — Încă o dată!; 3. Efectuări simple — Dezinfectată; 4. Aer de superioritate — Ca la 5 orizontal; 5 Parcă sînt legați de picioare (dim.); 6. A o face lată — Se încurcă des — A exista (2 cuv.); 7. Animale domestice — A-ți ieși din minți — E cu cîntec; 8. M-am ars! — În formă de raze; 9. Lucrează la presă — Ca două picături de apă (sing.); 10. Pleacă la vînătoare (ban.) — Dat gata.

Toma MICHINICI

Nota redacției: *Pentru cei care dezleagă acest careu, primit în cadrul concursului nostru, se va acorda, prin tragere la sorți, un premiu de 200 lei. Soluțiile se primesc pînă la data de 31 mai 1967 inclusiv.*

OLIMPIADA DIN MEXIC 1968 — OLIMPIADĂ A SPORTULUI, CULTURII ȘI ARTEI

Una din cele mai importante programe elaborate de Comitetul Organizator al celei de-a XIX-a Olimpiade a fost aceea a prezenței culturii popoarelor, simultan cu întrecerea celor mai buni sportivi pe terenurile de sport.

Este un fapt cu totul nou față de Jocurile Olimpice desfășurate pînă acum, iar în vederea realizării prezenței culturale Mexicul se gîndește serios încă de pe acum. Fiecare națiune participantă va aduce cu ea ceva din farmecul tradiției culturale din țara respectivă.

Sportivii vor concura la cele 20 de probe incluse în programul J.O. și tot atîtea vor fi și manifestările culturale la care vor asista, fără însă ca acestea să concureze între ele.

CORESPONDENȚĂ DIN MEXICO-CITY

Prima mare manifestare de acest gen va avea loc în ajunul deschiderii Olimpiadei, cînd torța olimpică venind din Grecia va ajunge, la ultima sa etapă, în marele oraș arheologic din Teotihuacan, situat la 30 km de Ciudad de Mexico. Cu această ocazie, se va celebra la asfințitul soarelui o ceremonie de primire a flăcării olimpice, în piața numită „Ciudadela" în fața templului lui Quetzalcoâtl. Spectacolul va fi un balet, cu participarea a aproape 1000 de balerine, inspirat din vechea tradiție prehispanică a schimbării periodice a focului.

Această ceremonie, în epoca prehispanică, se sărbătorea la fiecare ciclu de 52 de ani, căci se credea că trecînd acești ani întreaga lume ar trebui să se termine! În ultima zi a ciclului, la apusul soarelui, se stingeau focurile din toate casele și se distrugeau multe din obiectele și bunurile materiale ale familiilor și se aștepta noua zi. Răsăritul soarelui nou simboliza „schimbarea umanității" și asigura existența celei noi pentru următorii 52 de ani. Acest eveniment se sărbătorea aprinzînd un nou foc. Ultima ceremonie de acest fel a avut loc în timpul aztecilor, în anul 1507.

O altă manifestare culturală va fi o expoziție organizată pe baza a două capodopere ale picturii — una clasică și alta contemporană — pe care fiecare din cele 123 de țări participante le va aduce în Mexico. Se va cere ca aceste opere de artă să reprezinte fidel tradiția culturală a fiecărei țări. În felul acesta, expoziția din Mexico va fi o reprezentare panoramică a artei mondiale cum n-a mai fost creată niciodată.

Diferitele delegații de tineri sportivi vor avea astfel satisfacția de a simți prezența propriilor lor culturi chiar în orașul întrecerilor Olimpice și în plus vor avea ocazia să cunoască și că admire arta tuturor celorlalte țări prietene.

De asemenea, vor fi prezente în Mexico formații de dansuri și muzică populară, care să reprezinte adevăratul folclor autohton și tradițional al tuturor țărilor afiliate la Comitetul Olimpic Internațional. Se va face tot posibilul ca fiecare țară să fie reprezentată prin grupări folclorice nu prea numeroase. Aceste manifestări de muzică și dansuri populare vor ajuta în primul rînd ca tinerii sportivi să se simtă mai aproape de țara lor și vor conduce în plus la o mai mare apropiere și prietenie între tinerii din toată lumea.

Acest festival mondial al folclorului va avea loc în diferitele piațete construite în acest scop în Orașul Olimpic și, de asemenea, pentru ca poporul mexican și turiștii să se bucure în egală măsură de prezența acestor formații, în piețele și parcurile publice ale orașului.

O idee inspirată au avut-o organizatorii mexicani și prin propunerea pe care au făcut-o de a se prezenta un festival de filme de scurt metraj asupra misiunii tineretului, precum și a unei expoziții asupra aplicării energiei nucleare pentru propășirea umanității.

O altă expoziție va urmări cunoașterea spațiului, preconizîndu-se participarea tuturor țărilor înaintate în acest domeniu al evoluției științei și tehnicii contemporane.

Printre celelalte expoziții cu caracter didactic și informativ ce se vor organiza în capitala pitorescului Mexic va fi și una filatelică, apoi de istoria și arta Jocurilor Olimpice, de publicitate în slujba păcii, de spații pentru sport și cultură etc. De asemenea se va organiza o expoziție internațională de artizanat, ca un complement al festivalului mondial de folclor. Această expoziție va aduna în Mexico cele mai bune și mai reprezentative manifestări ale artei populare. Se vor putea prezenta obiecte etnografice, cărți și publicații de artizanat și discuri de muzică folclorică. Această expoziție e inclusă în cadrul programului cultural fără nici un scop comercial.

Interesant de menționat este faptul că Mexicul vrea să reunească cu ocazia Olimpiadei un grup de sculptori moderni, cei mai de seamă din lume, care s-au distins în sculptura monumentală și în integrarea acesteia în arhitectură. Acești artiști vor fi invitați să realizeze o operă în legătură cu idealurile olimpice, în piața centrală a Orașului Olimpic. Aceste opere vor rămîne Mexicului, formînd ceea ce s-ar numi „Piața Concordiei Olimpice". Întîlnirea sculptorilor se va face fără nici un spirit de concurs sau întrecere, urmînd normele întregului program cultural al Jocurilor Olimpice.

De asemenea, vor avea loc o întîlnire internațională a poeților și un festival internațional de balet, cu scopul reunirii în Mexic a celor mai buni balerini ai lumii, reprezentanți ai celor 5 continente.

Pentru realizarea acestui vast program cultural, Mexicul a elaborat un plan minuțios, punînd la dispoziția țărilor participante toate mijloacele de care dispune.

După cum ne dăm seama, cea de-a XIX-a Olimpiadă nu va fi doar o olimpiadă a tineretului sportiv care se va întrece pe terenurile de sport, ci și un vast festival al culturii mondiale. Aceasta va crește atît faima țării organizatoare, cît și cea a Jocurilor Olimpice din 1968, fiind un adevărat triumf al păcii.

Anca CHEREBEȚIU

HEBDO MADAR

Capitala R. P. Mongole, Ulan Bator, a găzduit — între 27 martie și 8 aprilie — lucrările celui de al IX-lea Congres al Uniunii Internaționale a Studenților. După cum am mai anunțat, la Congres a participat și o delegație a Uniunii Asociațiilor Studenților din România, condusă de tovarășul Mircea Angelescu — președintele Consiliului U.A.S.R.

Marți seara delegația noastră s-a înapoiat în Capitală pe calea aerului. La sosire, pe aeroportul Băneasa, a fost întîmpinată de activiști ai Comitetului Executiv al U.A.S.R. și redactori ai „Vieții studențești".

alma mater XX

UNIVERSITATEA DIN TUNIS

La fel ca alte capitale arabe, Tunisul prezintă o îngemănare de vechi și nou, de cartiere orientale și europene, dar poate mai mult ca altele, el poartă amprenta influențelor venite de dincolo de Mediterana. În partea europeană, pe bulevardul Burghiba, pe strada Paris, pot fi văzute clădiri impunătoare, moderne și frumoase, ca acelea pe care le întîlnești în marile orașe europene. Cealaltă parte a orașului. Medina, cum îi zic localnicii, reprezintă vechiul Tunis. El îți apare ca un conglomerat de case construite în stil oriental, cu acoperișuri plate și străzi înguste, întortocheate, unde te poți rătăci ușor. Menținîndu-și fizionomia orientală caracteristică, Medina este în același timp păstrătoarea unor vechi monumente ale culturii și civilizației tunisiene, pe care vizitatorul dornic să cunoască trecutul Tunisiei le vizitează negreșit: casa marelui poet și învățat tunisian Ibn Khaldoun (secolul XIV), Biblioteca Națională a Tunisiei și mai cu seamă Marea moschee a Măslinului, leagănul învățămîntului universitar din această țară. Fondată în anul 732, moscheea a fost secole la rînd un important centru de cultură care a rivalizat cu faimoasa universitate Al Ahzar din Cairo. În anii de dinaintea proclamării independenței Tunisiei, cînd învățămîntul laic era foarte restrîns, la Zitouna își urmau studiile aproximativ 15 000 de copii și tineri împărțiți în trei cicluri: primar — 4 ani, mediu — 3 ani, superior — 3 ani. Cursurile se desfășurau într-o vastă sală ale cărei bolți se sprijineau pe coloane. Fiecare profesor aflat în dreptul unei coloane își aduna elevii în jurul său, așezați pe covoare. Conținutul programelor de învățămînt purta însă un puternic accent religios, fiind cu mult în urma cerințelor lumii contemporane. Caracterul său anacronic a ieșit și mai clar în evidență după cucerirea independenței Tunisiei, cînd în fața întregii țări s-au ridicat sarcini de o importanță deosebită, legate de lichidarea înapoierii economice și culturale lăsate de cei 70 de ani de dominație colonială. Pentru a păși înainte pe calea progresului Tunisia trebuia să-și creeze o industrie proprie, să transforme viața satelor, să pună capăt neștiinței de carte, care constituia o adevărată plagă (65% din populație era analfabetă). Or, toate acestea nu puteau fi realizate fără cadre bine pregătite, avînd un larg orizont; de aceea, una din primele acțiuni întreprinse de noii conducători ai Tunisiei a fost restructurarea esențială a sistemului de învățămînt. Din 1956 au fost create o serie de instituții de învățămînt superior ca: Școala normală superioară, Școala națională de administrație, Școala superioară de drept. În 1958 a avut loc reforma învățămîntului primar și secundar. Doi ani mai tîrziu, prin decretul din 31 martie 1960, a fost creată oficial Universitatea din Tunis. Principalul for de cultură al Tunisiei, continuînd tradițiile vechilor instituții de învățămînt superior din țară desfășoară o prodigioasă activitate în cadrul a cinci facultăți: Facultatea de științe, Facultatea de litere și științe umanistice, Facultatea de drept și științe economice și politice, Facultatea de medicină și Facultatea de teologie — Zitouna.

Ca o instituție de curînd creată, Universitatea din Tunis se bucură de o mare atenție din partea autorităților. În capitala țării se află în plină construcție un modern complex universitar. În zilele cînd mă aflam în Tunisia, președintele Republicii, Burghiba, a rostit o amplă cuvîntare la reuniunea subcomisiei pentru reforma învățămîntului, în cadrul căreia s-a ocupat pe larg și de problemele universitare. „Rolul universității — a declarat președintele — este de a forma cadre, deci oameni destinați să-și asume responsabilitățile în toate eșaloanele vieții naționale". El a insistat asupra necesității de a crea o universitate modernă, capabilă să țină pasul cu cuceririle științei și tehnicii, să fie un ajutor prețios în munca depusă pentru înflorirea Tunisiei. „Sper — a conchis președintele — că de acum pînă la sfîrșitul anului școlar, grație schimburilor de vederi, a exemplului furnizat de experiența altor țări să ajungem să punem bazele unor reforme concrete, pe care să le punem în practică în cursul anului școlar 1967—1968". Aceleași preocupări pot fi constatate atît în mediul studențesc cît și al cadrelor didactice. Relevînd necesitatea organizării unei vieți științifice, revista „Studentul tunisian" scrie: „Universitatea trebuie să cunoască o bogată și vastă activitate de cercetare științifică, care să reflecte complexitatea științei contemporane și să contribuie la soluționarea problemelor puse de dezvoltarea țării noastre". Revista subliniază necesitatea creării unui centru de documentare și informare, care să țină legătura cu toate centrele naționale și internaționale.

Rezultatele eforturilor depuse în domeniul învățămîntului s-au concretizat în construcția de școli de diverse grade, în creșterea continuă a numărului de elevi și studenți. Cotidianul „Presse de Tunisie" relatează că în actualul an școlar numărul elevilor și studenților se ridică la 921 784 la o populație de 4 467 466 de locuitori, fiind cu 76 675 mai mare decît anul trecut. 6 830 de studenți urmează cursurile Universității din Tunis. La sfîrșitul anului 1970 se prevede ca numărul cadrelor ieșite de pe băncile Universității și ale altor instituții de învățămînt superior să atingă cifra de 11 000—12 000.

Aceste realizări, adăugate celor obținute în alte domenii de activitate, arată că Tunisia pășește înainte pe calea progresului economic și social, a consolidării independenței naționale cucerită în urmă cu peste un deceniu.

Nicolae N. LUPU

CRONICA MICROBISTULUI

ŞI CEI DIN URMĂ VOR FI CEI DINTÎI...

Se duce, văzînd cu ochii, şi acest campionat de fotbal. Duminica trecută s-a consumat etapa a 19-a, mîine urmează a 20-a, mai rămîn şase jocuri şi, gata, vom trage cortina peste ultimul act. Plictisitor şi enervant, întrerupt ba de un meci oficial al naţionalei, ba de pregătirile acesteia pentru meciul oficial sau de o întîlnire de verificare în vederea pregătirilor pentru meciul oficial, şubredul nostru campionat de fotbal se duce, cum s-a tot dus de cîţiva ani încoace, şi nu lasă nimic în urmă. S-ar putea face multe ghicitori cu privire la rezultatele finale. De pildă : Cine va ieşi campioană ? Şi s-ar putea răspunde : Rapid. Cine va fi golgeter ? Răspuns : Ionescu. Dar cine va retrograda ? Răspuns : C.S.M.S. şi una dintre cele trei — Politehnica, Universitatea Cluj, U.T.A.

Aici e marea noastră durere. Au mai fost ani cînd o formaţie studenţească sau alta „nu mergea". Dar numai una ! Acum însă, din patru, una e iremediabil pierdută, iar două sînt pe marginea prăpastiei. Cinstit vorbind, sincer vorbind, e ruşinos ! Ceea ce se-ntîmplă mai ales la Iaşi sau la Cluj e scandalos şi numai respectul faţă de cuvîntul tipărit mă ajută să-mi refulez o anume pornire şi să vorbesc în eufemisme.

C.S.M.S. şi „U" au urmat din păcate aceeaşi evoluţie. Fiecare a fost antrenată un timp de Teaşcă şi fiecare a avut o perioadă, imediat următoare plecării acestuia, cînd au atins forma maximă, încîntînd lumea cu joc tehnic şi plin de idei. Noii antrenori însă nu numai că n-au mai învăţat nimic în plus pe jucători, dar n-au putut nici măcar să-i menţină la nivelul la care-i adusese „piticul". Problema indisciplinei se pare că este explicaţia principală a insucceselor şi pentru ieşeni şi pentru clujeni. Botescu era prea îngăduitor şi copiii i se urcaseră în cap ; Mladin e prea nepriceput şi nimeni nu-l ascultă. În ceea ce-l priveşte pe antrenorul clujean, am mai multe de spus. Dintr-un perpetuu sentiment de nemulţumire l-am amintit mai des în cronicile microbistului. Într-o recentă deplasare la Cluj cineva mi-a cerut explicaţii. Iată-le : 1. Cunosc bine lotul clujean şi consider că are talente autentice ; dacă nu sînt puse în valoare, înseamnă că antrenorul nu-i capabil. 2. Pe la ce echipe a fost Mladin, s-a cam ales praful de ele ; excepţia cu Jiul nu poate fi luată în consideraţie pentru că, dacă avea vreun merit, era menţinut. Mi s-a dat dreptate şi mi s-a spus că are bagajul făcut. Cam tîrziu !

Nu-i mai puţin adevărat că la Cluj, ca şi la Timişoara şi Iaşi, tot atît de vinovaţi ca antrenorii sînt şi jucătorii, despre care se aud prea des veşti urîte : lipsesc de la pregătire, se ceartă între ei, nu duc viaţă sportivă şi cîte şi mai cîte. Exemplul frumos al oltenilor lui Robert Cosmoc rămîne din nefericire fără ecou. Şi fiindcă veni vorba : nu se va supăra nimeni dacă, pînă la urmă, craiovenii nu vor ocupa decît poziţia a doua, sau chiar a treia. Puterea lor de luptă, seriozitatea, ambiţia le-au fost exemplare şi aceasta trebuie reţinut. Ei au pornit la lucru fără valori şi acum au ajuns să ofere loturilor naţionale pe Oblemenco, Mincă, Papuc, Strîmbeanu, Niţă. Colegii lor din celelalte centre universitare au pornit cu vedete şi au ajuns pe locurile 11, 12 şi 13.

Dezamăgiri ne aduc în acest campionat şi bucureştenii. Înfrîngerea de la Moreni — unde au fost penibili — i-a cam scos din cursa pentru locul prim. Se pare că unele mediocrităţi din această formaţie şi din conducerea ei se tem de promovare şi o obstrucţionează. Mîine, la Galaţi, soarta fotbaliştilor studenţi din Capitală se va hotărî definitiv în acest an. Siderurgistul însă ne aduce, alături de olteni, singurele mîngîieri. Studenţii studentului Zaharia merg din ce în ce mai bine şi s-ar putea să-i vedem din nou în „A". Ne surprinde totuşi de ce echipa nu ia o dată denumirea de Politehnica, fiindcă a Politehnicii este. (Poate în virtutea tradiţiei e păstrată o titulatură care nu corespunde realităţii ? Dar ce tradiţie are Siderurgistul... să nu mai vorbim !)

În împrejurările vitrege şi şugubeţe ale fotbalului nostru, bilanţul studenţesc va fi, aşadar, poate cel mai nefericit din istoria campionatelor naţionale. Este dureros că, printre cele 14 echipe mediocre de „A", ale noastre sînt cele din urmă. Să ne consolăm oare că cei din urmă vor fi cei dintîi poate... în „B" ?

G. MITROI

Ofsaid!

● *5 aprilie, în Cupa Campionilor : Udişteanu a fost în formă — Rapidul a cîştigat. 9 aprilie, în campionat : Udişteanu n-a mai fost în formă — „Rapiduleţul" a pierdut !*

● *În locul lui Constantin n-aş putea suporta să mă confunde crainicul Televiziunii cu Manea. M-aş retrage din fotbal.*

● *O bază sportivă studenţească aflată în curtea căminului „Justin Georgescu" din Iaşi a fost transformată în teren de parcare auto. Sportul universitar ieşean se face auto... mat ?*

● *Lui Constantin Cazacu, student la Facultatea de filologie a Institutului pedagogic ieşean, îi place cartea, dar nu-i place sportul. Are şi scutire medicală ! Totuşi, pentru a fi împiedicat să nu se îndepărteze de microbişti, asociaţia l-a numit şeful comisiei sportive. Uşor de înţeles că rezultatele sînt sublime !*

● *Au fost solicitaţi doi arbitri români să conducă unele meciuri de fotbal în Turcia. Prilej de deplasare „grasă" ! Colegiul central s-a adunat şi a deliberat. Fotbaliştii turci au fost „fluieraţi" de marele tuşier Gheorghe Popovici şi de marele necunoscut George N. Gherghe. Aşa le trebuie !*

ORIZONT 1967

Ceea ce vedeţi în fotografia de mai sus este afişul Universiadei ce se va desfăşura la Tokio, între 26 august şi 4 septembrie. Japonezii, care manifestă o deosebită preocupare pentru a organiza această mare competiţie studenţească la nivelul aprecierilor de care s-a bucurat trecuta Olimpiadă, au trimis acest afiş în toate ţările. El este de o excepţională reuşită grafică şi regretăm că nu l-am putut reproduce întocmai : discul din mijloc — de un roşu aprins — reprezintă soarele, simbolul Japoniei ; celelalte cercuri semnifică pistele stadionului, despărţite de cercuri albe, în număr de 9 — cîte discipline sportive are Universiada. Ceea ce nu putem reda noi prin tipar este faptul că roşul puternic din centru se închide treptat, de la cerc la cerc, şi se transformă în negru la margini — dînd senzaţia că e vorba de un stadion privit din avion. Ingeniosul afiş a primit premiul I la un larg concurs organizat de ţara gazdă şi este opera studentului japonez Teruo Nakamura, de la Universitatea de arte din Tama.

La Universiada de la Tokio vor participa şi 30 de sportivi din ţara noastră. După cîte sîntem informaţi, au şi început pregătirile. Deocamdată a fost alcătuit un lot lărgit din care nu lipsesc cunoscuţii atleţi Gheorghe Costache, Mihaela Peneş, Iosif Nagy şi Elena Vintilă, înotătoarea Cristina Balaban şi săritorul de la trambulină Pantelimon Decuseară, scrimerul Anton Pongraţ sau tenismenii Ion Ţiriac, Ilie Năstase şi Judith Dibar. Dar porţile lotului sînt deschise şi pentru alţi sportivi studenţi care vor obţine performanţe de valoare mondială şi vor avea în vară forma care să le dea dreptul să aspire la o medalie în întrecerea de la Tokio. Lotul va fi definitivat, în funcţie de aceste criterii, abia în preajma plecării. Pînă atunci, revista noastră va reveni de mai multe ori cu veşti din Japonia şi informaţii despre pregătirile sportivilor noştri.

CURIER

S-a discutat destul de mult despre gimnastica de înviorare în cămine, şi nu o dată responsabilii s-au plîns de lipsa de interes a studenţilor în această problemă. Iată însă că s-a ivit un exemplu ce răstoarnă toate... pronosticurile. Al Institutului politehnic din Cluj.

Catedra de Educaţie fizică, în colaborare cu comisia sportivă a Consiliului U.A.S., şi-au propus să atragă masa de studenţi la practicarea exerciţiilor sportive de dimineaţă. A fost alcătuit un program special pentru dezvoltarea armonioasă a corpului, cuprinzînd exerciţii fizice generale şi exerciţii cu gantere şi extensoare. Ganterele au fost confecţionate prin mijloace proprii în secţia de turnătorie a institutului, iar astăzi în magazie se găsesc 80 de bucăţi ; după cum am fost informaţi, în viitorul apropiat inventarul va cuprinde încă 80 de gantere şi numeroase extensoare.

Fiecare cameră din căminul „Coşbuc" va primi un program scris, gantere şi extensoare. În plus, va fi amenajată şi o „sală de forţă", unde amatorii de gimnastică vor putea urma un program ceva mai dezvoltat.

★

Comisia sportivă a Universităţii bucureştene a organizat în cinstea zilei de 2 Mai tradiţionala Cupă interfacultăţi la fotbal. Unsprezece echipe (cît într-un campionat raional !!), împărţite în două serii, îşi dispută, sistem turneu, numai tur, întîietatea. Cîştigătoarea va fi decisă de finala programată la 2 mai între primele clasate din serii. (A. FERENŢ).

★

Corespondentul nostru din Cluj, ION MACOVEI, a organizat o anchetă printre studenţii şi cadrele didactice de educaţie fizică din oraş pe tema utilităţii înfiinţării unor secţii de alpinism la cluburile studenţeşti. Părerile celor solicitaţi indică în mod unanim existenţa unor posibilităţi reale de înfiinţare a unor asemenea secţii, măcar în centrele universitare mari, avîndu-se în vedere, pe de o parte, numărul mare de amatori gata să se dedice acestui sport al îndemînării şi curajului, pe de alta, calităţile pe care le dezvoltă alpinismul şi cheltuielile destul de mici.

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor-şef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului : acad prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHIŢULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE ; ADRIAN DOHOTARU — redactor-şef adjunct ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie ; FRED MAHLER

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.